

Garzó László

Fekete Magnólia

© Garzó László, 2012.

TARTALOM

Előszó

1. Megszületés
2. Első élmények
3. Fellebben a fátyol
4. Találós kérdés
5. A klub
6. Másnap reggel
7. Ami nyilvánvaló
8. A kirakós újabb eleme
9. A tett súlya
10. Az idegen
11. Némi gond
12. Seth dolgai
13. Egy újabb részlet
14. A rejtvény
15. Újabb próbálkozás
16. Lelkiismeret
17. Velence
18. Újra otthon
19. A halál angyala
20. Egy ismerős
21. Kimondatik Seth előtt
22. És elbukik Seth

Előszó

Akik már régóta olvasnak tőlem, azok számára a Fekete Magnólia meglepetés. Mondom ezt azért, mert ők jól tudják, hogy sci-fi novellákat írok. Ez pedig most egy kisregény. Témájában is elüt a tőlem megszokottól. Részemről ez most amolyan kísérlet volt. Létezett a fejemben egy gondolatmorzsa, s úgy véltem, érdemes lenne kifejtetni. Hát így született meg ez az írás. Azt nem mondom, hogy szokásommá fog válni hasonló művek írása, de ki tudja. Mindenesetre jó kísérletezés volt, én élveztem.

Eddigi írásaimtól alapvetően távol áll a téma megválasztása és a karakterek. Ez egy tipikus Faust-i történet, ahol adva van valaki, aki eladja a lelkét az ördögnek. Persze rossz üzletet csinál, s ez számtalan bonyodalom forrása lesz. Hogy végül sikerül-e szabadulnia, azt természetesen nem árulom el előre.

Igyekeztem a történet szálát bonyolítani és csavarni, hogy ilyen rövid keretek között is izgalmas maradjon, s néha váratlan fordulatok történjenek az amúgy kiszámítható sztoriban. Mert valljuk meg őszintén, egy ilyen történet azért meglehetősen kiszámítható, ha valaki ismerős a témában. De a karakterek árnyalása némileg tompít ezen.

Meglehetősen érdekes erkölcsi probléma vetődik fel és vonul végig a kisregényen. Nevezetesen: megbocsáthatóak-e a néha szörnyű tettek, még ha azoknak nem is vagyunk urai? Kinek és miért jár a megbocsátás? Ezen elgondolkozva biztos lesznek olyanok, akik azt mondják, hogy a főhős nem érdemel megbocsátást, és lesznek olyanok is, akik ennek az ellenkezőjét látják, s egy szenvedő alanyt fedeznek fel benne, aki a gonosz uralma alá került önhibáján kívül.

Nos, igazából nem kívánok litániát írni ide az elejére, nem is célom, úgy vélem, hogy mindenki olvassa el, és azután alakítsa ki véleményét erről a kísérletről. Ha pedig valaki úgy véli, hogy számára élvezetes, az kóstoljon bele sci-fi köteteimbe is, melyek teljesen más dimenzióba kalauzolnak el.

- Garzó László-
Kecskemét, 2012.

1. Megszületés

Szokatlan szél fújt azon a napon. Talán bántó volt, amint felkavarta a papírlapokat, melyek az utcát borították. A felhők lassan úsztak át az égen, s néha összeálltak, feltornyosultak, játékos formákat alkotva, melybe a képzelet szült értelmet. A város békésen és álmosan nyújtózott, a forgalom kezdett megélni, amint összegyűjtötte a dolgozni igyekvő polgárokat. Brad is tartott valamerre, mintha életének célja lenne. Elvegyült e minden nap megújuló tömegben. A metrószerelvények jöttek és mentek, megállóról megállóra haladtak vakon és némán oda-vissza. Ez a nap is úgy indult, mint akármelyik másik a felhőkarcolók rengetegében. A rakpartnál a gátakon megtörő óceán vízpáráját magával hozta a szél. Brad átlagos életet élt, s ez a szürkeség bántotta őt. Szeretett volna kitűnni a tömegből. Sokszor megfogadta, hogy holnap talán majd minden másképp lesz, hogy tenni fog azért, hogy megváltozzon az élete, de ezek üres fogadalmaknak bizonyultak. Szétszóródtak a szélben, akár a homokszemek. Ma mégis volt valami furcsa a levegőben. Ő ezt nem érezte, nem is vehette észre azokat az apró jeleket, melyek azt akarták tudatni vele, hogy történni fog valami. Brad pontosan ugyanolyan egykedvű volt, mint előző nap. Nem sejtette, hogy oly sokszor titkon elmondott fohásza meghallgatást nyernek. Vajon miből kellett volna előre tudnia? Az Átrium tér megállónál leszállt, és elindult végig a sugárút mentén. A nagy kivetítők egyre csak álmokat szórtak szét, melyek elvarázsolták mindazokat, akiknek a tekintete megakadt rajtuk. Amint Brad sóhajtott egyet, és eljátszott a gondolattal, hogy milyen volna másként élni, valaki megszólította. Nem ismerte őt, sosem látta még azelőtt, inkább csak egy fekete árnyék volt az a srác, akinek a szeme oly különösen csillogott.

- Kerestél engem? - kérdezte.

- Én téged? - kérdezett vissza Brad. - Nem ismerlek - tette hozzá.

- Elég, ha én ismerlek téged, és tudom lelked legtitkosabb vágyát.

- Ki vagy te? - kérdezte Brad.

- Valaki, aki segíthet neked.

- Furcsa dolgokat mondasz, ugyan miben segíthetnél te nekem?

- Megadhatom azt, amire vágysz.

- És mire vágyom?

- Életed nyitott könyv előtttem, kár titkolnod akármit is, a lényeg az, hogy valóra válhat, az, amit szeretnél.

- Tehát megadod nekem azt, hogy valaki más legyek, és új életet ígérsz?!

- Pontosan.

- Nem hiszek neked.

- Miért tiltakozol, Brad? Hiszen csak kívánnod kell.

- Te nem vagy normális! Valami eszement bolond vagy, aki leszólítja a gyanútlanokat az utcán. Jobb, ha én most megyek!

- Hová ily sietősen, Brad? - mondta a srác megragadva a karját.

- Engedj el!

- Tessék. Akár el is futhatsz...

Brad elgondolkozott néhány pillanat erejéig.

- Nem értem, hogyan volna ez lehetséges? - kérdezte Brad. - És mit kérsz érte cserébe?

- Elégedj meg annyival, hogy megkaphatod, amit akarsz. Persze ennek ára van...

- Mi lenne az?

- A lelkedet kérem cserébe.

- Ez valami rossz vicc? - lepődött meg Brad.

- Nem. Ez a valóság - vigyorodott el a srác.

- A lelkemet... - suttogta Brad. - Mi vagy te?

- Már mondtam: valaki, aki megadhatja neked az álmod, s cserébe csupán egy apróságot szeretne viszonzásképpen.

- Apróságot...

- Semmi sincs ingyen, s te amúgy sem hiszel az ilyesmiben. Nem értem, mitől félsz? Vagy talán gondolod, hogy a pokolba kerülsz ezért?

- Miért? Oda jutok?

A srác csak legyintett.

- Szóval mit kell tennem?

- Csak annyit kell mondanod, hogy igen, akarom, és hogy a lelkedet nekem adod.

- És minden úgy lesz, ahogy szeretném?

- Hát persze.

Brad eltűnődött egy darabig, de a vágy olyan erős volt benne, hogy képtelen volt ellenállni a kísértésnek. Mert kísértés volt ez a javából, egy álom, a lélek sóvárgása. Most felcsillant valami értelmetlen remény, hogy minden valóság lehet. Brad persze nem értett ebből az egészből semmit. Talán hitte is meg nem is, hogy igazat beszél az idegen, aki megszólította. Vajon honnan tudja mindazt, amire ő oly annyira vágyik? Meglehet, hogy szélhámos, valaki, aki csak játszik vele, és tiszta bolondnak nézi. De adva volt a lehetőség, mellyel lehet, hogy élni kellene. Olyan ez az egész, mint amikor vesz az ember egy lottószelvényt. Tudja, hogy nagy valószínűséggel nem lesz öt találatosa, de egy próbát megér. Hiszen megtörténhet...

- Meglehet, hogy te ezt jobban akarod, mint én... de legyen, kimondom: igen akarom és a lelkemet neked adom - felelte végül Brad.

A srác elmosolyodott. Mosolya beszédes volt, de ezt akkor még nem értette Brad, és nem tulajdonított semmilyen jelentőséget neki.

- És most? - kérdezte türelmetlenül.

- Még keresni foglak. Talán többször is...

- De hát nem változott semmi...

- Ó, de, hogyne változott volna, minden megváltozott. Holnap reggel már másként fogod látni a világot, és a világ is téged... - mondta nevetve a srác, és elment.

Meglehet, hogy semmit sem értett ebből az egészből Brad, s kezdetben úgy gondolta, hogy igazából ez csak egy játék volt. Ám a dolgok másképpen alakultak. A nap éppen olyan unalmasan telt el, mint bármelyik másik eddig Brad életében. Lassan halványulni látszott az a különös délelőtti beszélgetés. Ám mégis ott bujkált benne valami. Nehéz lett volna körülírni,

hogy mi az, egyszerűen csak egy érzés volt. A Nap sárga korongja szinte végigrohant az égen, s felragyogott az ezüstös Hold az épületek között. Brad már otthon volt, amikor felvillantak a nagy kivetítők szokásos esti reklámjai, álmos volt és fáradt, végignyúlt az ágyon, és elaludt. Hosszú volt az éjszaka, a forgalom soha szünni nem akaró monoton zúgása felkúszott az épületek felsőbb szintjeire is.

Álom. Különös és szürreális világ, melyben a valóság határai elmosódnak. A múlt tör a felszínre. Az élet, melyet igyekezett Brad elfelejteni. A szociális lakótelep egyentömbházai, melyek mint önálló mikrokozmoszok sorakoztak otthont adva a bűnnek, és táptalajt szolgáltatva a lelket megölő hiábavaló sóvárgásnak. Álmodok, melyek éjszakánként kínozták Bradet, feltörtek a mélyből. Az elfeledett, az eltemetett.

- Anyám... az utolsó szajha - motyogta magában Brad.

Az utca sötétjében kóborolt az a kis srác, s a lámpák narancsfényei folytak a felületekre. Árnyékok, melyek a képzelettel játszadoznak. Arcába lógtak szőkésbarna hajtincsei, s a világ mocska körülölelte őt. Az árnyék, egy fekete dimenzió, mely mintha figyelné őt, a múlt szelleme kísérti őt álmában, amikor feltörnek az emlékek.

- Ki vagy te? - kérdezte a kisfiú Brad a sötétséget.

De csak az utca válaszolt, amint a házakból kiszűrődött a trágár ordibálás.

Igen. Most már talán biztos. Figyeli őt, némán és érthetetlenül. Titkos szavakat suttog felé, melyek a prostituált anyjáról regélnek elfeledett mesét.

- Vajon melyik kuncsaft fattya vagyok?

Válasz nélküli kérdések.

Néha elhaladt egy-egy jármű fénycsóvája, melyet kóbor macskák holdvilág-szemének prizmája tükrözött vissza. Szemetet görgetett a szél, mely ismeretlen dallamot hoz magával...

Különös nyáregjszaka volt, mely igyekezett nyomtalanul eltűnni, amint közeledett a reggel. Azon a reggelen nem volt szél, csak napsütés, mely aranyszínbe vonta az épületeket, és rácsurgott az utca padjaira és kandelábereire. Minden készen állt arra, hogy megtörténjen a csoda, melyet előző nap a fekete árnyék ígért, aki egy titokzatos, talán örült sráccá körvonalaződött. Lehet, hogy váratlan meglepetés érte Bradet, de ezt túlzás lett volna mondani, hiszen az egyezés úgy szólt, hogy valóra váltja minden álmát. Brad későn ébredt, s az ébredés számára az őt kísértő rémálomtól volt terhes. Nem számított a változásra. Minden másra igen, de erre pont nem. Pedig világos volt minden, csak ő valahogy félvállról vette az egész tegnapot. Noha az a tegnapi nap jelentőségteljes volt. Csak ő még akkor ezt nem akarta felfogni, vagy tudomásul venni. Ez alapvető hiba volt a részéről.

Álmosan nyitotta ki a szemét. A meglepetés, vagy inkább úgy fogalmazva, hogy a változás, melyben része volt, megdöbbenet. Semmi sem volt ismerős. A ház, a bútorok, a berendezés. A tükörben talán ugyanaz a test köszönt vissza, de valahogy más volt: izmos, nyúlánk. Világosbarna haj és füzőld szemek. Egy jóképű fiú, aki semmi esetre sem átlagos. Sokáig nézte magát a tükörben, valahogy megfogta az, amit látott. Hosszú percekkel később elindult, hogy körbenézzen. Tágas nappali, egymásból nyíló szobák, egy nagy kert. Nem is ház volt ez, hanem valami villa, melyet neves tervező álmodott meg modern stílusban. Ahogy az udvar felé ment, megbotlott valamiben, a lába elé nézett, egy farkast látott.

- Te jó ég! - szisszent fel, amikor mordult egyet az állat.

Azután aludt tovább békésen a bejárati ajtó előtt. Kint a felhajtón egy narancssárga sportkocsi állt vajszín csíkokkal díszítve. Odament, megérintette, hogy nemcsak álmodik-e? De valósnak tűnt. Még sosem látott azelőtt ilyet, meglehet, hogy egyedi darab, melyből csak egyetlen egy készült. Lenyűgözte őt. Lelkének legmélyéig hatolt, s titkos álmok keltek életre, melyeknek gyertyányi lángja a szemében csillogott.

- Tehát minden szava igazság volt... - motyogta visszafelé menet. - De akkor ki vagyok én most?

A válaszok ott voltak körülötte szétszórva, csak még nem értette őket. Sokáig bámult és nézte magát. Minden olyan új volt, és valószerűtlen. Nem értett semmit, pedig ezt ő akarta így, amikor igent mondott, s elfogadta az ajánlatot. Nem tudta hirtelen, hogy mitévő legyen a rászakadt valósággal. Talán kiáltania kellett volna, talán sokkolta őt, talán örülni. Azután a percek csepegése, mint vízcseppek hulltak alá szigorú ütemben, s kezdett megbékélni a dologgal, vagy inkább felfogni a történetet.

De a tegnap éjszaka mégsem múlt el nyomtalanul, emlékei makacsul ott kísértettek a fejében és a lelkében. Amikor gyerekként csak ő volt mellette, az árnyék. Talán elfelejtette azóta már, pedig akkor elevenen benne élt, amint a sötétségből előkúszott, s őt szólította arctalanul és névtelenül. Folyton figyelte őt, s most, hogy megrohanták az emlékei, s a régmúlt illatát kutatta, lassan körvonalazódott előtte a valóság. Az a valóság, mely szürreális volt, s félelmetes. Néha bevillantak a képek, melyekről azt hitte, nincsenek többé, hogy azok is eltűntek, mint az a hely, ahol felnőtt. A sötét utcák, az egyentömbök.

- Hol vagy? - súgta a gyermek Brad az ásító feketeiségnek, mely követte őt.

- Ki vagy? - kérdezte újra és újra hasztalan.

De csak ezer szem figyelte őt, s ő álmodott a jobb világról. Ahogy így visszaemlékezett a stencilezetett szórólapok falakra ragasztott erdejére, melyeket megszaggatott a szél, s tovább-szaladt velük, minden olyan furcsa volt. Csak az árnyék és ő. Az árnyék, mely megnyúlt és változott, mint a Hold, mely növekszik, és elfogy. Egy fillér nélkül teltek a napjai, míg mások mindent megkaptak, halál és szenvedés fonta körül őt, amikor agyonlőttek valakit az utcán egy táská tartalmáért. Tompán visszhangzott, s a hulla üres tekintete a szemébe fúródott.

- Miért kell ennek így lennie?

Sosincsenek válaszok.

Brad elfutott.

- Semmikor... - suttogták az omladozó falak.

Talán félelem kerítette őt hatalmába, majd a megszokás, ha meg lehet ezt szokni. Elrohant a létezés, egy egészen más dimenzió igyekezett valósággá szilárdulni, de nem hagyta. Szent emberek aszkéta élete a közeli kolostorban, ahol ételt osztanak. Ő is éhes volt, ő is vágyott dolgokra, melyeket megtagadott tőle a sors. A banya, az anya és a lány, akik az élet fonalát gombolyítják, hogy azután egyszer csak vége szakadjon.

Szétfoszlott a múlt, újra a tükörképét látta, semmi mást. A zavart és ködös képek békén hagyták egy időre. Azután nekilátott, hogy felöltözzön. Egy fekete-fehér póló, sötétkék nadrág, mely szövése folytán anyagában hosszanti mintázatú volt. Elégedettnek tűnt. Megindult kifelé a folyosón, az asztalról felkapta a kocsi kulcsot. Ahogy kilépett az ajtón, a farkas a nyomába eredt.

- Hát te? - nézett rá kérdően Brad.

Csak bámult rá oly furcsán.

- Na, gyere! - mutatott a kocsni túloldalára.

Felnyíltak a billenőajtók, beszállt, a farkas meg beugrott a mellette lévő ülésre. A farkas nyakában egy fémlap lógott, Brad odahajolt, és elolvasta a rágravírozott betűket.

- Rómeó - állapította meg.

A billenőajtók lecsukódtak, amint a motor beindult, és lágyan duruzsolni kezdett. A kesztyűtartóban egy napszemüveget talált, felvette. Most hirtelen minden olyan egyszerűnek tűnt. El lehetett volna gondolkodni hosszasan azon, hogy hogyan történhetett meg mindez, de egyszerűen nem voltak rá értelmes válaszok. Vajon ki hinné el, hogy tegnap még valaki más volt, s ma reggel ilyen körülmények között ébredt. Akárki is volt az tegnap, az alku rá eső részét megtartotta. Talán egy kicsit félelemmel gondolt arra Brad, hogy odaadta neki a lelkét. Vajon mihez kezd vele? Az is lehet, hogy jobb nem is gondolni rá. Persze ettől még a tény tény maradt.

A forgalom már alább hagyott a reggeli csúcs után, így Brad kényelmesen haladt végig a város szívébe vezető úton. Nem sietett, igazából nem is volt hová sietnie, régi élete immáron a múlté, az új életéről pedig semmit sem tudott. Még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán mindez az ő álma volt e. Meglehetősen valószínűtlennek hatott az egész. Egymást váltották az épülettömbök, üveg és műanyag formáik egyetlen felületté mosódtak össze. A központban árnyas parkok és szökőkutak alkotta terek törték meg az egyhangúságot. Amint megérkezett, feltűnést keltett.

2. Első élmények

Kellemes idő volt, nem túl meleg, olyan, amikor az ember kedvére sétálhat. Ezt tette Brad is. A járókelők az utcán megbámulták őt. A kirakatok üvege visszatükrözte a fiú sportos alkatát. Amint elhaladt az egyik üzlet előtt, egy vele egykorú lány szólította meg.

- Érdekes a kutyád - mondta.
- Ez nem kutya, hanem farkas - válaszolta.
- Én ismerlek téged - jelentette ki a lány.
- Te tudod, ki vagyok?! - lepődött meg Brad.
- Persze.
- Elárulod ezt nekem is?! - mondta.
- Te Brad Raynolds vagy.

Brad egy kelletlen mosolyt erőltetett az arcára.

- Kösz, de ezt én is tudtam...

Brad számára adva volt tehát a kirakós egy eleme. Meg kell tudnia, hogy kicsoda ő, s ha erre választ talál, helyére kerül egy részlet, s ha szerencséje lesz, egyszer talán megpillanthatja az egész képet. Ezt mindennél jobban szeretne volna.

- És mondd csak, te ki vagy? Úgy értem, ismerjük egymást? - kérdezte, amikor már egy kávézó teraszán ültek.
- Nem, nem mondanám.
- Elárulod a neved?
- Jess - felelte.
- Nos Jess, mit szeretnél tőlem?

A lány csak hallgatott, és csak bámulta Bradet. Elveszett Brad valószínűleg zöld szemében.

- Nem tudlak mire vélni - állapította meg Brad. - Pedig te segíthetnél, hogy ki vagyok én - tűnődött tovább a fiú.

Újra a felszínre törtek a régmúlt árnyai. Néha félelmetes volt, s nehezebb esett Bradnek szembenéznie velük.

- Senki vagyok a semmi közepén... - mondta elhaló hangon.

Sötét felhők vonultak át az égen, s esni kezdett. Szakadt. Az alácsorgó víz végigfolyt az utcákon, azután elnyelték a csatornák. Egy olcsó nőcske árulta bájait behúzódva egy eresz alá. Azt remélte, ha jön egy kuncsaft, legalább száraz helyen töltheti, míg eláll. A gyermek Brad undorral nézte, az anyját juttatta eszébe. Újra és újra csak ugyanaz a kérdés motoszkált az agyában, hogy kinek a fattya ő? Az anyja azt mondta, van rendes apja, de ő ezt nem hitte el. Ordibálások verték fel az utca csendjét, s az eső nem tudta elmosni a szenny foszlányait. Megtörte néma kopogását egy-egy kiáltás. Egy koldus pálinkabűzös röhögése, amint a sárban fetrengett, és teli üveg piáról álmodott szépet és jót. Egy hívó szót hallott Brad, de nem foglalkozott vele...

- Ki vagyok én? - ismételte meg Brad alig hallhatóan.

Jess csak elmosolyodott.

Jó lenne kiszedni az igazat ebből a lányból, aki odatelepedett mellé. Kár volt tagadni azt, ami nyilvánvaló. Brad jelenség volt a hétköznapi szürkeségében, olyasvalaki, aki nem hagyja nyugodni az emberek gondolatait. Volt, aki irigyelte őt, volt, aki vágyakozott és sóvárgott, mint ez a lány, akinek a pillantása mindent elérte. Mint ahogy Brad sóvárgott előző életében.

Miközben Brad ott gondolkozott, többen is köréje gyűltek. Nézték rá olyan különös tekintettel, vagy fotókat készítettek. Nehezen tudta eldönteni, hogy mit kezdjen a dologgal. Kezdetben talán zavarta, de biztos, hogy idővel megszokja majd.

Amint kifelé tartottak a kávézóból már tömeg gyűlt össze, akik autogramokat és közös képeket szerettek volna. Bradet váratlanul érte, így azután igyekezett keresztülfurakodni az emberek között. Ahogy átverekedett magát, és megérkezett a narancssárga sportkocsijához, premier plánban láthatta a szemközti nagy kivetítő reklámját, melyen ő volt látható. Most már világos: egy vadító modell.

- Nyerj egy randit Brad Raynolds-szal! Akár te is lehetsz az a szerencsés, akit a különös modell megajándékoz egy csodás hétvégével a Tükör Studio szervezésében.

- Mondd csak, mi ez a randi dolog? - mutatott oda.

- Hát nem érted, egy álomhétvége veled?!

- És pontosan mire is jó ez?

- Ha valaki gyűjti és beküldi a gabonapehely dobozának matricáit, nyerhet. Közben pedig egy alapítványt támogat a megvásárolt termék árának 1 százalékával.

- Értem. Tehát én amolyan jótékonykodó, világmegváltó hős lennék...

- Igen. Lehet.

- Na és te is gyűjtöd ezeket a matricákat?

- Nekem erre nincs szükségem...

- S vajon miért?

Jess csak vállat vont.

- Nekem úgy tűnik, nem vagyok rászorulva, hogy így kerítsek magamnak társaságot...

Az autó előtt még elbúcsúztak egymástól, majd Brad beszállt, és továbbhajtott. Útközben azon töprengett, hogy mi ez az egész. Miféle élettel ajándékozta meg az a pokolfajzat. Mert biztosan tartogat számára meglepetéseket. Bár, ha jobban belegondolt Brad, egyelőre nem is olyan rossz dolog ez az új élet, hiszen jóképű modell, gazdag és szeretik őt az emberek, vagy legalábbis vágyakoznak utána. A délelőtti elmúltával a feszültség csak egyre fokozódott, minden olyan bizonytalan volt még. A válaszok készen voltak, csak meg kellett keresni azokat a nagyváros rengetegében. Nem volt könnyű feladat, leginkább egy rejtvényre hasonlított, vagy egy kirakósra, melynek darabkáit helyre kellett illeszteni. A feladat adva volt. Brad igyekezett mindent megtenni azért, hogy megtudja ezeket a részleteket. Ez az egész helyzet meglehetősen bizarr volt, de könnyen lehet, hogy a végén élvezni fogja a kihívást. Leparkolt valahol másutt, és elindult, hogy egy kicsit kiszellőztesse a fejét. De a múlt nem hagyta nyugodni, újabb és újabb emlékek villantak a fejében.

Az az olcsó nőcske beszállt egy kocsiba, s ment, hogy tegye a dolgát. A kisfiú egyedül maradt a kihaltnak tűnő utcán. Fény és árnyék váltakozott, mely magához hívta őt. Talán figyelte őt ez a mély, fekete sötétség, mely a hasadékokból szivárgott elő immár nem először. Ez néha félelemmel töltötte el.

- Mit akarsz tőlem?! - kiáltotta bele a csendbe mindahányszor.

Csak a város zúgott, a forgalom, a szirénák.

A kis Brad megindult hazafelé, volt, hogy messzire elcsavargott. Útját felvillanó reklámok szegélyezték, melyek folyton ígértek valamit, jobb életet. Mint egy elvarázsolt kastély, mely egyszerre csodás és félelmetes, oly valós és mégis tünékeny. Körülölelte őt. Magába fogadta, akárcsak valami nagy álom, mely nem akart elmúlni soha már. De a félelemmel keveredő gyűlölet követte őt mindenhová, s végre azon az elátkozott és elfeledett estén megszólította őt. Sötét arctalan árnyék.

- Brad! - súgták a nevét a repedések a falakon.

- Ki vagy?! - kérdezte annyiszor már.

Felelet azonban sosem volt.

Újra és újra csak az ő neve, egy kisfiúé, aki mit sem ért, akit azonban mégis bemocskolt a világ.

- Brad!

És újra:

- Brad!

Zöld szemében vak harag égett és fájdalom. Lenge öltözetű nők sorfalán vezetett át az útja, jelképek erdeje, a testet öltött romlottság. Azután megérkezett, otthon volt. Nem szerette ezt a helyet, mert minden arra emlékeztette, anyja feslett életére...

A nagyváros mintha megváltozott volna, mintha egy egészen más világ tárult volna elé. Hiszen megmondta a srác, akinek még a nevét sem tudta, hogy minden megváltozott, és a világ is ezentúl másképp fog nézni Bradre. Eddig minden úgy volt. Egy kissé félelmetes, és meglehetősen döbbenetes arcát mutatta a valóság, ha egyáltalán lehetett annak nevezni. Bár Brad kezdett megbizonyosodni afelől, hogy ez semmi esetre sem álom. De ha nem álom, akkor ez a valóság.

Brad egyszerűen csak bámészkodott az utcán. A színes-szürke kirakatok felkínáltak sok-sok élvezetet, melyekkel magukhoz csábították a gyanútlanokat. Brad sem volt kivétel ez alól. Őt is magával ragadta ez a realitás. Ezek az álmok emberekről szóltak, az ő vágyaikról, a világ álmairól. Szép volt és szörnyű, s ezt Brad is érezte. Eljutott a tudatáig a felismerés, hogy nem élhet tovább úgy, mint azelőtt, de nem is akart, ezért fogadta el a kemény feltételt, mely azonban titkon súlyként nehezedett rá.

3. Fellebben a fátyol

Amint Brad a kirakatokat bámulta, az üveglemezen megpillantotta a mögötte álló titokzatos srác tükörképét. Megfordult. Egy kissé meg volt lepődve, de azért számított erre, hiszen mondta, hogy fel fogja még keresni.

- Na és hogy tetszik? - kérdezte.

- Az új életem? - kérdezett vissza Brad.

- Mi más?

- Nem rossz, van benne valami különleges.

A srác elmosolyodott.

- Hát igen... tagadhatatlan - tette hozzá.

- Mondd csak, ki vagy te? Tudom, kérdeztem már, s akkor sem válaszoltál.

- Most sem fogok, de előbb-utóbb egyébként magadtól is rájössz majd...

- És mit akarsz tőlem?

- Látod, ez egy jó kérdés.

- És ki vagyok én most tulajdonképpen?

- Ez is egy jó kérdés...

- Beakadt a lemez? Értelmes válaszokat nem tudnál adni?

- Mire volna az jó? Úgy nincs benne semmi izgalmas...

- Tehát izgalomra vágysz?

- Miért? Te talán nem? Te talán unalmas és középszerű, szar életedet nem azért akartad elcserélni, mert izgalomra vágysz?!

- Szeretnék igazán élni.

- Úgy érted, izgalmasan élni.

Brad csak vont egyet a vállán.

- Mi a célod, miért kerestél meg?

- Pusztán kíváncsi voltam.

- Nem hiszem.

- Miért? Nem lehetek kíváncsi arra, hogy hogyan boldogulsz?

Brad a fejét ingatta.

- Nehezen hiszem, hogy csak ezért. Neked kezdettől fogva szándékodban áll végrehajtani a magad tervét. Hiszen gondolom, nem ok nélkül választottál és kerestél fel.

- Hogy tetszik a sportkocsi, a lakás, a drága ruhák?

- Te valamit nagyon értesz... Egész új életet kreáltál... benne minden apró részlettel. Megvallom, tetszik.

- Mindjárt gondoltam...

- Lassan már hozzászokom.
- Mondok valami újat: furcsa gyilkosságok történnek mostanában.
- Még nem hallottam róluk.
- Majd eljut hozzád is a híre, ne aggódj.
- Miféle gyilkosságok ezek?
- Valami örült mintha színpadi jeleneteket rendezne, úgy öl...
- Színpadi jelenteket?
- Igen, ez a legjobb szó rá. Elvágja az áldozatok nyakát, majd egy fekete magnóliát hagy a helyszínen, melyet gondosan elhelyez az áldozaton.
- Miért mondd ezt nekem,
- Csak, hogy tudj róla...
- Gyanús vagy te nekem! És mi közöm ehhez? Mert biztosan közöm van hozzá... vagy ha nincs, majd lesz, s úgy érzem, hogy te erről gondoskodni fogsz.
- Eltúlzod a dolgot. Mindenesetre nem árt, ha kezdesz elgondolkozni a dolgon.
- Seth-nek foglak nevezni - közölte válaszképpen Brad.

Erre amaz nem szólt semmit, hanem fogta magát és elment.

- Jól itt hagyott... - tűnődött később Brad.

Hűvös szél fúj, mely bele-belekapott Brad világosbarna hajtincseibe, jobban összekuszálni azonban már úgysem tudta volna. Elindult vissza a sportkocsihoz melyet néhány utcával arrébb hagyott. Fejében a gondolatok egyre csak akörül jártak, amit Seth mondott. Új élete tele van ismeretlenséggel, mely néha félelemmel töltötte le. Az óriás kivetítőkön visszavisszaköszönt az arca, melyen széles mosoly tudatta a várossal és a világgal, hogy ő elégedett, jóképű és gazdag. De ez csak a felszín volt, mert mélyen belül ott volt a múlt, melynek emlékei ismét rátörtek...

A kis Brad ahogy hazaért végignézhette a résnyire nyitva hagyott ajtón át anyja utolsó menetét. Undor fogta el, talán menekült volna, de mégis kitartott, s a kéjes lihegés sikoltásba és dulakodásba ment át, amikor eldurvult a helyzet. Végül a férfi egy gyöngyház nyelvű borotvával elvágta a nő nyakát. A nőét, aki az anyja volt Bradnek, egy olyan anya, aki feslett életet élt. Most vége volt. Kivérzett, akár egy disznó, s halálában még hörgött, s tekintetét még egyszer utoljára fiára emelte. Volt abban valami, ahogy megbocsátásért könyörgött az a szempár. De Brad nem érzett semmit.

Órák teltek el, a ház némává lett. Hallani lehetett a falépcső recsegését, a szél zizegését. Az idő mintha kitágult volna, rohantak a percek észrevétlenül, mintha többé semmi sem számított volna, mintha az univerzum világvonalai végtelen egyenesekként futottak volna tovább.

Sírni kellett volna, de nem ment. Szenvedni és ordítani, de a lélek sötétségében nem gyúlt fény. Kialudt a láng. Talán megkönnyebbült a fiú, s világosbarna hajtincsei zöld szemébe lógtak. Kuszán és csapzottan.

- Meghalt... - ismételte néma suttogással Brad.

Anyja a semmibe bámult vakon.

- Nincs tovább...

Azután szirénák szakították fel a csendet, jelezve, hogy új kor veszi kezdetét. Egy másfajta élet. Lehet, hogy ez sem lesz jobb, csak szokatlan. Felszabadult, vagy ki tudja... Elvitték a holttestet, s Bradet is abból a házból, a házból, mely elátkozott lett és elfeledett, mélyen eltemetett a tudatalatti legsötétebb bugyrába...

Visszatérve a villába, Brad leparkolt a feljárón, és belépve ugyanaz a csendes elegancia fogadta, melyet nem sokkal ezelőtt reggel itt hagyott. A postaládában egy borítékot talált. Felbontotta. Egy meghívó volt benne egy elegáns belvárosi klubba ma estére. A fekete papíron arany betűk csillogtak. Azon gondolkozott, hogy elmenjen-e, amikor csengettek. Ajtót nyitott. Az ajtóban egy gyönyörű lány állt, hosszú, szőke haja lágy hullámokban omlott a vállaira. Arra már nem volt ideje, hogy bármit is mondjon, mert a lány odalépett hozzá, és szenvedélyesen megcsókolta, hosszan tartó volt és forró. Eleinte csak hagyta magát, majd visszacsókolt. Mintha egy nagyot dobbant volna a szíve abban a pillanatban.

- Szia, Brad! - mondta a lány.

- Szi-a!

- Mi az? Be sem hívsz?

- De, persze, gyere csak.

- Te sosem változol...

- Miért? Kellene?

A lány csak hümmögött magában valamit, és leült a kanapéra.

Brad most elég kínos helyzetben volt, ez a lány biztosan a barátnője lehet, de ő még a nevét sem tudja, nem hogy azt, hogy mi van kettejük között. Bár abból, ahogyan csókolt, lehetett következtetni egy s másra.

- Megbeszéltük, hogy jössz? - kérdezte zavartan Brad.

- Persze, de igazából nincs ezen mit beszélni...

Brad egyre kínosabban érezte magát. Egyre csak az járt a fejében, ki ez a lány, és hogy hívják? De emlékei nem voltak. Valahogy abba a tudathasadásos állapotba juttatta Seth ezzel az új étellel, hogy neki nincsenek emlékei, de róla mindenki másnak vannak, és ezekbe ő nem láthat bele. A lány nagyon vonzó volt, és talán lehet azt mondani, hogy kedves. Túlon túl is.

- Félek - mondta a lány.

- Mitől?

- A gyilkostól.

- Miért?

- A jel miatt, amit a gyilkos hátra hagy. Fekete Magnólia.

- Na és?

- Nem kaptad meg a meghívót?

- Erre gondolsz? - mutatta Brad.

- Igen. A Fekete Magnólia Club.

- Eddig mindenki, akit megöltek, tagja volt a klubnak. Én is és te is tagok vagyunk.

- De csak nők voltak az eddigi áldozatok...

- Pontosan.

Brad elgondolkozott azon, hogy mi lehet az összefüggés, de mivel emlékei hiányosak, sőt egészen nyugodtan lehet azt mondani, hogy nincsenek, nem talált magyarázatot. A lány egyre csak Brad zöld tekintetét fürkészte.

- Mit bámulsz? - kérdezte Brad.

- Valahogy megnyugtat - mondta a lány, és beletúrt Brad világosbarna hajába.

Bradet magával ragadta a vágy, és megcsókolta a lányt.

- Hűvös vagy - mondta. - Máskor szenvedélyesebb szoktál lenni - jegyezte meg.

Brad elmosolyodott. Sejtette, mire gondolhatott a lány.

4. Találós kérdés

- Szóval fekete magnólia - ismételte Brad.

A névtelenségbe burkolódzó lány még hosszasan beszélt Bradhez, s közben le sem vette a tekintetét a fiúról. A szél egyre fokozódott, viharfelhők tornyosultak fel az égen, melyek az óceán felől sodródtak ide. Esni kezdett. Brad a terasz elhúzható üvegajtájában bámulta az esőcseppeket. A selyemfüggönyök, mint kígyók tekeregtek. Közben a lányt telefonon keresték, s így fény derült a nevére is, Sarah-nak hívták.

- Akkor értem jössz? - kérdezte Sarah Bradtól.

- Talán jobb lenne, ha ide jönnél, és innen mennénk.

- Rendben - mondta.

Sarah még térült-fordult Bradnél, majd úgy döntött, elmegy. Az esőben sietve szállt be a kocsijába. Azután csengetett valaki, Brad lassan az ajtóhoz ment, és kinyitotta. Seth állt ott.

- Hát te? - kérdezte Brad.

- Nem is örülsz nekem?

- Neked mindig. Miért kerestél fel?

- Úgy gondolom, szeretnél egy kicsit beszélgetni...

- Az már biztos, hogy lenne miről.

- Itt volt Sarah? - kérdezte Seth.

- Igen. Meg sem kérdezem, honnan tudsz te erről.

- Láttam, amint elment.

- Mit tudsz a fekete magnóliáról?

- Különleges virág...

- Valóban?

- Ez egy találós kérdés, Brad, amit meg kell fejtened...

- És hogyan hangzik ez a rejtvény?

- Miért és ki öl? És miért a virág a szimbólum?

- A klubnak van köze a dolgokhoz?

- A válaszok már készen állnak, csak jól kell kérdezni, és feltárják magukat.

- Sosem szerettem a találós kérdéseket és a rébuszokat.

Seth csak vigyorgott, ahogy szokott.

- Pedig most nem tehetsz mást.

- Mikor ölt utoljára a magnóliás gyilkos?

- Látod ez egy jó kérdés, mégis csak menni fog ez neked. Tegnapelőtt volt az utolsó gyilkosság.

- Szerintem te sokkal többet tudsz, mint amennyit elmondasz.

- Miből gondolod?

- Viccelsz? Pont te ne tudnál semmit?!
  - Na és hogy tetszett Sarah? - terelte másra a szót Seth.
  - Megvallom, jó ízlésed van.
  - Nekem? Hisz ez a te életed. Én csak a te vágyaidat váltottam valóra.
  - Miért is nem hiszem el ezt így...
  - Hát ez már a te bajod.
  - Tudom, hogy te valami démon vagy, aki kihasználta a kínálkozó alkalmat, csak azt nem tudom, mihez akarsz kezdeni a lelkemmel... tudom, hogy valami nincs rendben, s nem egészen úgy van minden, ahogy azt én gondoltam.
  - Nocsak? Becsaptalak volna?
  - Azt azért nem mondtam... de biztos, hogy van egy csavar a történetben.
  - Hozott anyagból dolgoztam - jegyezte meg. - Én azt javaslom neked, hogy élvezd jelenlegi életed teljes odaadással.
  - Hidd el, igyekszem.
  - A te érdeked - vetette oda Seth.
  - És hogy van az, hogy én nem emlékszem semmire, míg más igen?
  - Úgy gondoltam, így izgalmasabb...
  - Nem mondd?!
  - Mi értelme van annak, ha egyszer csak úgy ébredsz, hogy tudatában vagy annak, hogy valami változott. Nem sokkal jobb így?! Felébredtél reggel, csupa izgalmas, új dolog vett körül.
  - Marha jó!
  - Csak nem azt akarod mondani, hogy nem tetszik, vagy hogy megbántad?
  - Nem tudom, mit higgyek. Eszembe jut a régi életem.
  - Tegnap még nem erre vágyott a lelked - emlékeztette szigorú tekintettel Seth.
  - Miféle démon vagy te a pokolban, ha egyáltalán onnan jöttél?
- Mosolyt csalt Seth arcára.
- Seth odament Bradhez, egészen közel, szinte érezte az illatát, mely valami egészen különleges volt, olyan, mely magához vonzotta démoni lényét. Ahogy ott állt mellette magába szívta és elbódult.
- Brad, Brad, Brad! Hát nem élvezed ezt a testet, és ami vele jár...
- Belemarkolt Brad tarkójánál a fiú hajába és magához rántotta.
- Ezek a világosbarna hajtincsek, milyen kár! Jobb, ha nem mérgecsisz fel, Brad - sziszegte.
  - Hé, mit csinálsz, ez fáj!
  - Igen, tudom, és jobb, ha ezt megjegyzed! Eddig kedves voltam, de tudok másmilyen is lenni...
  - Mit akarsz?
  - Hagyd a régi életed üres locsogását... A te lelkednek rám van szüksége!

Brad megrettent Seth hirtelen történt hangulatváltozásától és durvaságától.

- Jobb, ha most megyek, te meg elgondolkozol... - ajánlotta Seth.

Brad egyedül maradt, és ott állt a szoba közepén.

Most azután gondolkozhatott. Volt miről. Ez az egész ügy lassan már kezdett kicsúszni Brad ellenőrzése alól, és valahogy túlnőtt rajta. Seth valójában veszélyesebb volt, mint amilyennek mutatta magát, és most ennek jelét is adta. Brad belenézett a tükörbe, és eltűnődött. Ugyanaz a jóképű srác tekintett vissza rá, aki reggel, amikor tudatára ébredt ennek az egésznek.

Rezgett az asztalon a mobil. Felvette.

- Itt Brad - szólt bele.

- Nem tudod a rejtvényre a választ, pedig szeretnéd tudni az igazságot... - kezdte a hang.

- Kivel beszélek?

- Egy név semmit sem számít.

- Nincs jogom tudni?

- Lényegtelen. Inkább arra figyelj, amit mondani fogok.

- Miről lenne szó?

- A fekete magnólia...

- Mit tud róla?

- Jelképe a megbánásnak és a bűnnek.

- Miféle megbánásnak?

- Azokéinak, akiket becsaptak... - mondta, és megszakította a vonalat.

Brad most még nehezebb helyzetben volt. Mintha valami körvonalazódott volna, ám mégsem akart összeállni a kép.

A régi emlékek, melyek oly elevenen éltek. Brad nevelőszülőkhöz került, s anyja halálát nem bánta meg. Mint csillagkép fekete lyukakból, olyanná lett a világ. Még szemében égett a látvány, a kiszuperált prostituált, akit leölnek, mint valami állatot. Egy illatot érzett, mely akkor fel sem tűnt, de így utólag talán mégis számít. Erős és átható virágillatot.

A nevelőszülők olyanok voltak, mint minden átlagos nevelőszülő. Sem nem jók, sem nem rosszak. Csak tették a dolgukat, néha azt színlelve, mintha ez nem munka volna. Egy foglalkozás. Brad próbált erről tudomást sem venni. Számára a napok észrevétlenül teltek, s lassan halványultak anyja feslett életének képei. Néha magányos volt, de olyankor ott volt a falakból előszivárgó árnyék, mely mintha egy titokzatos személy lenne, aki őt figyeli, s néha a nevéen szólítja. Kezdte már megszokni. Egy emeleti szoba lett az övé egy nagy házban, mely téglából épült.

- Kurva volt... - ismételte a falat bámulva.

Nehéz volt a feledés, mely inkább a dolgok elfojtásának tűnt, mígnem egy zsidó hasbeszélő örületén keresztül bepillantást nyerhetett abba a másik világba, amit az árnyék képviselt. Rémképekkel teli, de mégis valahogy megnyugtató. Nem érzett semmit, s ez a semmi elégedettséggel töltötte el.

- Anyám egy kurva volt - mondta ki Brad.

Nem érkezett rá felelet.

Mintha jóváhagyta volna az árnyék, mely mélyen belenézett Brad zöld szemébe, és befészkelte magát a lelkébe, tudatalattijának legmélyebb zugába, ahonnan többé kitörölni sosem lehet már.

5. A klub

Már sötét volt, a város fényei ragyogtak, Brad és Sarah megérkeztek a Fekete Magnólia Club elé. A parti most kezdődött. Bent félhomály volt, egy nyávogós hangú technodíva adta elő magánszámát a ritmusok dübörgő ütemére. Kék lézerek hasították szilánkjaira a teret. A dallam lüktetése elkábította az embereket, miközben színes koktélok szürcsöltek. A színpadon testek kígyóztak, s Brad lelkében új érzés ébredt. Tetszett neki ez a világ, melyben azelőtt nem volt része. Sarah és Brad helyet foglaltak az egyik VIP asztalnál a táncter felett. Minden elegáns volt, kifinomult érzékre vallott. A szervezés is profi munka volt.

- Örülök, hogy eljöttünk - mondta Sarah.

- Kedvedre való? - kérdezte egy fél pillantást vetve a lányra Brad.

- Aha, persze.

Brad tekintete néha el-elkalandozott, az éjszakai élet szereplői megragadták a képzeletét. Minden olyan álomszerű volt, mintha egy varázsűtésre egy különös világ elevenedett volna meg. Az emberek akárcsak egy díszletből léptek volna elő. Ez a hely egyszerűen magába szívta az ott lévők lelkét és lényét. Megváltoztatta az embert. Minden olyan jól indult, nem lehetett sejteni semmit még az elkövetkezendőből. Volt valami aznap éjszaka a levegőben, mely mintha előre predesztinálta volna azt, ami történni fog.

- Mi baj? - kérdezte Sarah, amint az egykedvű Bradet nézte.

- Semmi.

- Látom rajtad, hogy valami baj van.

- Csak elgondolkoztam - felelte Brad.

- Szórakozni jöttünk az istenért...

- Igazad van.

Brad rendelt egy whisky-t gyömbérrel.

Amint kihozták az aranyárgán csillogó italt, belekortyolt Brad.

Villódzó fények váltották egymást, élvezte a kellemes ízt, melyet annyira szeretett. Valahogy kötődött a gyömbér aromájához, mely az alkohollal keveredett. Azután a zene elhalkult, és a lemezlovas egy kis figyelmet kért.

- Sziasztok, fiúk és lányok! Ma éjszaka egy különleges személyt köszönhetünk itt a körünkben, aki nem más, mint a modell, Brad Reynolds! Kérlek, gyere ide, Brad, hadd lásson mindenki!

A reflektorok fénycsói a félhomályban Bradra irányultak. Brad eleinte nehezen mozdult, de a tömeg egyre csak a nevét skandálta, így kénytelen volt megindulni, a színpadhoz ment, és fellépett a lemezlovas mellé.

- Üdvözlünk, Brad, mondj nekünk valamit!

- Szuper a buli, jó szórakozást nektek.

Majd Brad visszament a helyére, még megivott pár pohárral, igyekezett jól érezni magát, egyebet úgysem tehetett. Egyre csak Sarah-t nézte, tekintete elkalandozott, azután filmszakadás...

Az éjszaka mintha nyomtalanul tűnt volna tova, mintha valaki kitörölte volna az ezután történő dolgokat. Innentől fogva nem voltak emlékek, valami homályba rejtőztek el, s előkeresni őket lehetetlenségnek tűnt.

6. Másnap reggel

Nehezen akart beköszönteni a reggel, mintha valami azt akarná, hogy örökké éjszaka legyen. Elfeledett, s elátkozott éjszaka, amikor a város fényei titkos szavakat suttognak, s talán e szavak közt ott szerepel a név is, az ő neve: Seth. Meglehet, hogy amit Brad érzett, az túlmutatott minden más érzésen, soha nem volt még része hasonlóban. Egy szoba padlóján tért magához, emlékek nélkül, majd felfedezte a holttestet, egy fiatal lányét átvágott torokkal, a mellkasán a fekete magnóliával. Akkor megértette, lehet, hogy ő ölt. Ruhátlan volt, meztelen, teste ott tükröződött a szemközti fal üveglemezén. Ruhái szétszórva voltak a földön. Egyre csak az járt a fejében, hogy ő a gyilkos, s hogy ez minden bizonynal Seth műve. Újra és újra felidézte, amit a titkos telefonáló mondott neki, s úgy hangzott: jelképe a megbánásnak és a bűnnek.

Igyekezett gyorsan elhagyni a lakást, sosem járt ott még azelőtt. A sportkocsi lent parkolt. Elindult. Maga sem tudta, hová tart, még túlzottan az események hatása alatt állt.

- Vajon miért kényszerít Seth, hogy öljek? - kérdezte önmagától ismét és ismét.

Értelmes válaszok nem voltak.

Brad továbbindult a sugárút mentén, mely aztán egy térré szélesedett. Az óceán felől felhőket sodort magával a szél. Lehet, hogy eső lesz, hirtelen támad vihar. A téren állt a Szent Antal katedrális klasszicista épülete. Az oszlopsorok tartotta hatalmas kupolája uralta a látképet, mégis a felhőkarcolók rengetegében csupán játékszernek tűnt, mintha babaház lenne egy kislány szobájában. Brad eltűnődött az itt-ott megfeketedett mészkőfalakat bámulva. Széles lépcsősoron halad felfelé, a vastag, kazettás tölgyfa ajtó szélesre volt tárva. A kapuzat felett a szent szobra és „aki ellenállt a kísértésnek” felirat volt olvasható. Belépve a szent életéből és megkísértésének történetéből merített freskók alkottak színes-tarka felületeket. Brad kissé meglepődött, csak lassan haladt előre az oszlop- és padsorok között. Maga sem tudta, miért van itt.

- Isten hozott, fiam! - szólította meg a pap. - A misének már vége.

- Én nem is azért jöttem...

- Akkor miért kerested fel az Úr házát?

- Nem vagyok hívő.

- Nem értelek.

- Azt hiszem, valami rosszat tettem. Meséljen nekem a sóvárgásról és a kísértésről.

- A sóvárgás a bűnök egyike. Táptalaja a kísértésnek, mellyel a Sátán környékezik meg minket azért, hogy kihasználja esendőségünket és engedjünk neki.

- Bűnös vagyok.

- Amennyiben?

- Megkísértkezett valaki, Seth a lelkemet kérte cserébe azért, hogy új életet kapjak.

- És?

- Én neki ígértem...

- Mit tettél?! A kárhozat útjára léptél, hogy a pokolban égj el. A lelkünket Istentől kaptuk, nem eladó!

A pap dühös szavai messze visszhangoztak.

A gyertyák lángjainál szentek képei álltak őrt felettük.

- Menj el, hagyd el az Isten házát! - mondta a pap.

- Ezt nem teheti! Baj az, ha vágyunk arra, hogy boldogok legyünk? És hol a megbocsátás és a megváltás? - kérdezte Brad.

- Nem, de te elbuktál, amikor rossz utat választottál.

- Lehet, hogy gyilkos vagyok...

A pap csak a fejét ingatta.

- Nem kérdés, hatalmába kerített a Sátán.

- Mit jelent a fekete magnólia?

- A romlást.

- Én ezt nem akarom elhinni.

- Jobb, ha elmész most... - mondta a pap, s kifelé mutatott.

Brad nem tehetett egyebet, mint szót fogadott, mintha egy kisfiú lenne, akit most megbüntettek valamiért.

Hazament. Talán nem ez volt a legjobb döntés, amit hozhatott. Ült a nappaliban és tünődött. Lehet, hogy a papnak van igaza? Most már bizonyossá vált, hogy Seth-tel számára előnytelen alkut kötött. Seth-nek csak az ő lelke kellett. De vajon mihez kezd vele? Titkon legbelül még bízott abban, hogy a mai reggel valami félreértés, és ő mégsem gyilkos, de ennek meglehetősen kicsi volt az esélye. Nem érezte magát gyilkosnak. Ő egyszerűen képtelen lenne megtenni. És meglehet, hogy mégis...

Váratlanul csengettek. Ajtót nyitott. Sarah volt az.

- Eltűntél tegnap - mondta.

- Tényleg?

- Mi bánt?

- Semmi - próbálta elhessegetni a gondolatot Brad.

Sarah közel húzódott Bradhez, beletúrt világosbarna hajába és csókolni kezdte.

- Ne most... - mondta elhaló hangon Brad, de hasztalan.

Azután a vágy őt is a hatalmába kerítette. Meztelenségük lágyan olvadt bele a szoba nyugodt csendességébe. A szenvedély ivódott az érintésekbe, amint Sarah lassan végighúzta kezét a fiú vállain. Csak a testiség csupaszsága volt a lényeg, mint amikor a kristálytükör meghasad, s többé eggyé olvasztani nem lehet. Brad tudata kikapcsolt, átadta magát annak a tűznek, amit a lány képviselt. Egymásba fonódtak, s a felfokozott szeretkezés keltette mámor nehezen múlt el. De végül mégis tovasiklott, mint selyemsálak a viharos szélben, s nem maradt utána tartós boldogság, csak pillanatnyi kielégülés. Brad csak ült az ágy szélén, világos hajtincsei az arcába lógtak, zöld szemét sötét árnyak pettyezték.

Fizetett egy lánynak, így történt meg először. S ahogy visszaemlékezett erre, a gondolat nem hagyta nyugodni. Éppen olyan volt, mint az utolsó szajha anyja valamelyik undort keltő, piától bűzlő kuncsaftja...

A falak néma recsegése azon az éjszakán, sok évvel azután, hogy megölték azt, aki világra hozta őt, a fattyút. A lány sietve öltözött az aktus után, várta már egy másik férfi, csak Brad

volt az, aki nem mozdult. Az ágyon szanaszét hevert néhány bankjegy, melyet az örömlány gyorsan összeszedett. Nem volt sokkal idősebb, mint Brad. Talán éppen ezért választotta a fiú őt. Így volt valami illúzió, mely azonban mégis gyorsan szétfoslott, s csak űrt hagyott maga után.

Árnyak a falon, melyre a lámpa rajzolt fényköröket, s a kintről beszűrődő zajok: az utca. Ő elment, s Brad egyedül maradt. Talán végtelenül egyedül, hogy megbirkózzon lelkének démonaival. Mitől különb ő, s mitől más az a lány, aki most ment el? Talán semmitől sem más ő vagy ő. Néha félt kimondani ezt, néha félt ebbe belegondolni. Gyakran eszébe jutott az anyja, amint kivérzett, s még utoljára megbocsátásért könyörgött, de ő nem tudott feloldozást adni a számára. Így váltak el egymástól örökre.

Még mindig úgy érezte, mintha figyelné ő a sarokban megbúvó árnyék, s a nevén szólítaná, mint annak idején a kis srác korában, de most már valamiben más volt. Úgy érezte, mintha az a hideg és sötét árny titkon beléje költözött volna. Benne lakik immár, s meglehet, hogy ezentúl nem csak a nevét suttogja, hanem valami mást is.

7. Ami nyilvánvaló

Brad nem tudott nyugalmat lelteni, azt remélte, talán a város parkjában sikerül. A csónakázó tó mentén futó sétány kőkorlátjának támaszkodott, s bámulta a távlat, ahol gépek és guvattok álldogáltak a vízben. Seth került elő, nem is hallotta, ahogy jött.

- Mit akarsz tőlem? - vetette oda neki Brad.

- Mitől vagy ilyen harapós kedvedben?

- Tudod te azt nagyon jól!

- Azaz?

- Sorozatgyilkos vagyok? - kérdezte Seth szemébe nézve Brad.

- A rejtvény darabkái lassan összeállnak... - kezdte Seth. - Mint mondtam, a megoldás és a válaszok előtted vannak, csak jól kell kérdezned...

- Miért tetted ezt velem?

- Mire mentem volna egy boldog lélekkel?

- Kihasztnáltál és becsaptál... Gonosz vagy.

Seth csak vigyorgott.

- Igaza van a papnak...

- A papnak?! - mosolyodott el Seth.

Megint egészen közel ment Bradhez.

- Ugye nem kell figyelmeztetnem téged, hogy mi történik, ha rosszul viselkedsz? Hagyd a papot.

Seth magába szívta Brad illatát.

- Nem volt kedvedre való Sarah? - súgta a kérdést Brad fülébe.

- Rohadj meg!

Seth megint csak vigyorgott olyan ellenszenvesen.

- Fel akarom bontani a szerződést - mondta Brad, és odébb taszította Seth-et.

- Ez jó vicc.

- Nem. Én komolyan gondoltam.

- Én meg komolyan mondom. Ami egyszer megkötöttet, az többé fel nem bontható.

- Légy átkozott!

- Már az vagyok... S hamarosan a te lelked is a kárhozottak közé kerül.

- Minden hát szép illúzió volt, lelkemnek kedves szó, amit kimondtál akkor, s mostanra kiderült, hogy semmi sem igaz belőle?

- Én ezt így nem mondanám - felelte Seth.

- Valóban?!

- Hiszen mégiscsak teljesítettem a kívánságod, gazdag lettél, aki mindent megkaphat. A leg-szebb lány szerelmét is.

- Sarah... - sóhajtott Brad. - Még sincs ez rendjén. Gyilkos vagyok. Mondd ki! - követelte Brad.

- Mondd ki te - felelte Seth.

- Akkor nem biztos?

- Honnan veszed, hogy lelked legmélyén nem rejtőzött-e ez a sötét árny, mely most elszabadult? S nem te kívántad? A válasza egyébként rájössz magadtól is. Feleslegesek az én szavaim. S mire mennél velük?! Az ember csak érzi magáról, hogy gyilkos. Vagy nem? Mi a véleményed erről, Brad?

- Na igen. Érzi... Én nem érzem magam gyilkosnak. Bár minden e mellett szól...

Brad világos hajtincseit a szél borzolta, mely a tó felől érkezett. Fűzőld szemében különös álmok remegtek, melyek jobb világról szóltak.

- Sosem mondtad, tulajdonképpen mit akarsz tőlem? S mihez kezdesz a lelkemmel?

- Miért érdekel ez téged? Neked csak egy a fontos, hogy más életet kaptál.

- Ez nem igaz, s ezt te is tudod jól, Seth.

- Miért? Mióta vagy ilyen nagy hívő, aki hirtelen hisz a lélekben, a megváltásban, s minden egyébben, hogy még egy papot is felkeres, holott azelőtt soha nem járt templomban?!

- Tudom, hogy gonosz vagy...

- Na és? - vont vállat Seth. - De finnyás lettél hirtelen. Akkor gondoltál volna erre, amikor a lelked adtad.

- Talán igazad van... - motyogta Brad.

Seth elment.

Brad egyedül maradt, s eltűnődött. Sok minden kavargott benne, emlékek, benyomások. Élete merőben megváltozott. Eleinte azt hitte, hogy jó irányban, de most már nem volt ebben annyira biztos. Nyugtalanította a Seth-tel folytatott beszélgetés, s az, hogy ma reggel egy elvágott nyakú lány mellett ébredt, rajta a fekete magnóliával. A szimbólummal, mely megfejtésre vár. Jelképe a bűnnek és a megbánásnak. Ez visszhangzott Brad tudatában. Az anyja jutott eszébe, aki sok évvel ezelőtt ugyanígy végezte... Vajon a halál a számára megváltás volt? S megbocsátást nyert bűnös élete?

Sarah lehet, hogy szép volt, talán a legszebb lány, de csak két dolog érdekelte: a pénz és a szex, s erre gyorsan rájött Brad. Nem véletlen intézte ezt így Seth. Seth azt állította, hogy ő csak azt váltotta valóra, miről Brad álmodott, de Brad kezdett kételkedni ebben. Seth jócskán hozzárakta a maga részét ehhez az új élethez. De talán ez így volt rendjén...

Könnyű szél fújt, s Brad megindult a sétány mentén. Gondolatai messzire kalandoztak. Leült egy dupla padra. Először észre sem vette, hogy mögötte a másik oldalon ül valaki, egy vele egykorú lány. Egy könyvet olvasott, az kötötte le a figyelmét. Furcsa volt a lány kisugárzása, mintha hatással lett volna Bradre. Persze lehet, hogy ez marhaság volt.

- Zavarhatlak? - kérdezte Brad.

- Ne folytasd.

- De hát még el sem kezdtem... nem mondtam semmit.

A lány felnézett a könyvből.

- Te Brad Raynolds vagy, a modell szépfű, s most valami ágyba vivős duma következik. De ez nálam nem jön be.

- Ezt miből gondolod?

- Mert nem vagy az esetem.

- Úgy értem, miből gondolod, hogy fel akarlak szedni?

- Mindig ez van...

Brad értetlenül nézett.

- Kár megjátszanod magad! Tipikus zöld szemű, jó testű, szőkésbarna srác öntelt vigyorral. Az hiszik, elég egy mosoly, és máris az ágyában kötnek ki a hozzám hasonlóknak. De most mellé fogtál.

Brad nem tudott szólni.

- Ellenben a kutyád az jó.

- Ez nem kutya, hanem farkas.

- Na persze.

- De, tényleg.

A lány átment Brad oldalára.

- És meg lehet simogatni?

- Aha.

- Te Rómeónak nevezted el? - kérdezte, amikor a keze a gravírozott medálhoz tévedt. - Ez is tipikus... - jegyezte meg.

- Miért, mi bajod ezzel?

A lány csak vállat vont.

- Tulajdonképpen miért vagy ilyen?

- Milyen?

- Ilyen ellenszenves.

A lány megint csak a vállát vonogatta.

- Tudod mit, kezdjük előlről. Szia, én Brad vagyok. Téged hogy hívnak?

- Nem tök mindegy... Na jó, az én nevem Scarlett - mondta végül.

- És mit olvasol?

- Élet és halál a keleti filozófiában. De ez neked úgy is túl magas...

- Honnan gondolod? Nem vagy te egy kicsit előítéletektől terhes személyiség?

- Hova akarsz ezzel kilyukadni?

- Hogy sokszor bántó dolgokat feltételezel, anélkül, hogy meggyőződnél.

- Aha... - hümmögött a lány.

- Ha már ennyire otthon vagy a témában, tudsz nekem mondani valamit a fekete magnóliáról?

- A halál és az újjászületés újkeletű szimbóluma. Fekete színével a bűnt jelképezi, de ugyanakkor magában hordoz valamiféle megbánást.

- Mit kellene megbánni?
- Azt én honnan tudjam?!
- A múltat?
- Inkább valami feloldozás a múlt bűnei alól... megváltás és megszabadulás...
- Mások által?
- Talán.

Brad sóhajtott egyet.

- De mit érdekel ez téged? - kérdezte a lány.
- Mert semmi sem az, aminek látszik.
- Te már csak tudod...

Brad úgy tett, mintha ezt a mondatot meg sem hallotta volna. Igyekezett jó képet vágni. Scarlett nem átlagos lány volt, ez rögtön látszott rajta, talán ezért is ragadta magához Brad figyelmét. Ellenben lehet, hogy sok csalódás érte, s azért lett ilyen, amilyen.

- Jó volt veled beszélni.
- Ha te mondod...
- Megadod a számod? Szeretném, ha máskor is találkozoznánk...
- Itt mindig megtalálasz. Felesleges a telefonszám.
- Rendben - intett a fejével Brad.

8. A kirakós újabb eleme

Brad zsebében megrezgett a telefon, miközben gondolatai még mindig Scarlett körül jártak.

- Tessék - szólt bele egykedvűen.
- Megfejtetted már a fekete magnólia titkát?

Ugyanaz volt, aki a múltkor telefonált.

- Találkoznunk kellene.
- Rendben. Gyere este 10-re az Alexandria Hotelbe.

Nehezen teltek az órák, s Brad mindinkább az érezte, hogy a dolgok kicsúsztak a kezéből, bármennyire is igyekezett kontrollálni új életét. Ott voltak például a gyermekkorának emlékei, melyek újult erővel és váratlanul törtek fel. Azután ott volt a kétkedés, hogy valóban ő ölte-e meg az a lányt, aki mellett ébredt. És persze Seth sem az az ártatlan és önzetlen lény, akinek először mutatta magát. A nagy kérdés, hogy gyilkos-e? Nem emlékszik semmire, de attól még megtehetette. Különös jelekből áll össze a világ, mely körülölelte őt, s e jeleket neki kell összeraknia, és megfejtenie. Meglehetősen furcsa a helyzet, amibe került. Lehet, hogy valami próbatétel, melynek a folyamán helyt áll vagy elbukik, s bukása magával vonja saját pusztulását. Ki tudja? Mindenesetre Brad nyugtalan volt. Érzett dolgokat, de ez kevésnek bizonyult.

Este 10 volt, s Brad már türelmetlenül feszengett az Alexandria Hotel bárjában, amikor megérkezett valaki, aki egyenesen Bradhez ment. Most felfedte magát, legalábbis, ami a megjelenését illette.

- Végre személyesen is - mondta Brad.
- Seth tudni fog erről - intette.
- Seth mindenről tud.
- Az már igaz. Találó név valakinek, akinek oly sok neve van...
- Miért, ki ő?
- Ombosz ura az egyiptomi mitológiában, másutt ártó szellem. A Sátán. Egy démon. A gonosz.
- Értem.
- Hogyan akadtál rá?
- Ő környékezett meg.

A férfi elmosolyodott.

- Azt hiszed, akkor először találkoztál vele, de ez nem igaz. Régóta szemmel tarthatott, s a lelkedbe férkőzött.
- Meglehet. Gyermekkorom emlékei közül gyakran eszembe jut egy sötét árny, mely figyelt, s talán még a nevemet is a fülembe suttogta.
- Ő lesz az.
- Csak az alkalomra várt...
- Úgy bizony.
- De a szerződés már megkötöttet, s azt mondja, hogy nem lehet felbontani.

- Mindig ezt mondja.
- Akkor hát gyilkos vagyok?
- Nem tudom. Lehet.
- De miért?
- Seth általában nem magától kreál ilyesmit. Valami rejtezik benned, amit eltemettél jó mélyre, s ő ezt használja ki. Ebből építkezik.
- Értem - nyugtázta Brad. - Tudod, nem volt egyszerű gyermekkorom.
- A bűn vett körül, de ettől még nem feltétlen kell következnie annak, hogy magad is bűnös vagy...
- És a kísértés?
- Az már más.
- Miért?
- Mert az a gyengeségedet használja ki. A sóvárgást. Gondolom, sokszor szerettél volna jobb életet.
- Miért? Ki az, aki nem...
- De ez olyan, mintha te magad hívtad volna Seth-et.
- Mit lehet tenni? - kérdezte Brad.
- Nem tudom. Bár Seth szereti hangoztatni, hogy a szerződést nem lehet felbontani, azért mindig van kibúvó.
- Mi lenne az?
- Minden eset egyedi. Nem tudom. Neked magadnak kell rájönnöd.
- Seth gyakran fenyegetőzik, vagy durva...
- Szokása.
- Tehet velem valamit?
- Ó, hogyne, amíg élsz, addig is megkeserítheti a mindennapjaidat, de számára az igazi diadal a halálad lesz, amikor végre teljes egészében megkapja a lelked.

Brad ettől a kijelentéstől megborzadt.

A hotel nagy üveglámpáinak fényei szétfolytak, s arannyal vontak be mindent. Valahogy olyan nyugodtnak tűnt a világ, mely körülölelte a fiút, pedig ez messze nem volt igaz. Bradet lassan a félelem kerítette hatalmába. Szeme zöldjét láthatatlan árnyak pettyezték, s néha világos hajtincseit árnyékok színezték sötétre. Semmi sem volt már olyan egyszerű és szép. Sokkal inkább egy lidércnyomásra kezdett hasonlítani.

Eszébe jutott egyik emléke, 17 éves volt, nem sokkal azután, hogy fizetett annak a nőnek. Végtelenül magánosnak érezte magát, s az utca ásító sötétsége magába fogadta őt. Ez a nap valahogy a későbbiekben elsikkadt, pedig így visszagondolva, meglehet, hogy jelentőséggel bírt, mert akkor először öltött testet a gonosz. Egy hasonló korú srác képében, aki két tablettát nyomott a kezébe egy kicsi nejlonzacskóban, s biztosította arról, hogy ettől minden jobb lesz, s más színben fogja látni a világot, hogy ez kitárja előtte a boldogság kapuját. Persze hazudott. Akkor jó volt, de utána csak rosszabb lett...

Eszébe jutottak az anyja egymenetes kuncsaftjai, akik felszívtak egy csíkot, mielőtt hozzáláttak volna. Ettől az undor fogta el, s úgy gondolta, most már ő sem jobb, semmivel sem másabb, mint azok. Most világosan emlékezett annak a srácnak az arcára. Persze tudta, hogy Seth bárki alakját felveheti, mégis úgy gondolta, hogy ő volt az. Nem lehetett senki más...

Az éjszaka hazug, de ugyanakkor őszinte is. Feltárja a város igazi arcát, melyet a nappal elrejt, s hamis álarcot von az elé, aminek a neve borzalom és szenvedés. Csend volt, csak néha a szirénák zúgtak, és egyre inkább hatalmába kerítette Bradet az, amitől irtózott. Talán most már sosem felejtí el annak a srácnak az arcát, és azt a kaján vigyort, amikor a kezébe nyomta az anyagot. Csak a pillanatot élvezte. Semmi mást. A múltat igyekezett elfelejteni, a jövő pedig nem létezett. Legalábbis így gondolta ott és akkor. Furcsák voltak a fények, s mintha az árnyékok ezer nyelven beszéltek volna, hozzá szóltak volna, az ő nevét mondanák újra és újra. Lehetetlen rémálommá állt össze a világ...

Reggel volt, amolyan mindent feledtetni igyekvő, józan reggel, amikor az éjszaka emlékei elhalványulnak. Sarah volt az, aki csengetett, s Brad ajtót nyitott.

- Téged meg mi lelt? - kérdezte.

S már bent is volt a nappaliban.

- Sosem gondolkoztál még el azon, ki és miért öl? - kérdezte Brad.

- Valami elmebeteg lehet - mondta a lány.

- Biztosan - felelte rá Brad.

- Borzasztó ez az újabb gyilkosság.

- Mit tudsz róla?

- Elvágták a nyakát...

- Csak nem félsz?

- Talán.

- Azt hiszem, feleslegesen.

- Miért?

- Csak úgy gondolom - válaszolta Brad.

Egy darabig csend volt.

Sarah egy kissé kényelmetlenül érezte magát, Brad pedig, mint valami dacos gyerek, a sarokból figyelte őt.

- Talán a gyilkos nem tehet semmiről... - mondta végül a fiú.

- Persze, ha egyszer örült...

- Mitől lettél ilyen nagy szakértő?

- Te tudsz valamit?

- Annyit, mint te.

Sarah nem értette, hová akar kilyukadni ez a beszélgetés. Kezdte magát kényelmetlenül érezni.

- Azt hiszem, elmegyek.

- Tégy úgy, ha ahhoz van kedved.
  - De este visszajövök. Remélem, akkor jobb hangulatban talállak - vetette oda.
- Sarah távozott.

Azután nem sokkal Sarah távozása után megint csengettek. Brad kellenlenül nyitott ajtót. Seth volt az.

- Te?! - csodálkozott Brad.
- Miért? Kire számítottál?!
- Hát nem éppen rád!
- Ejnye, de rossz kedvedben vagy... vagy mondjam úgy, hogy harapós?!
- Felőlem...

Seth besétált, és lehuppant a vajszerű ülőgarnitúrára. Tekintete kíváncsian fürkészte Bradet, mintha keresne valamit.

- Most más az illatod - jegyezte meg.
- Hogy mi?
- Mondom, most más az illatod - ismételte.
- Mi van, te erre gerjedsz?!
- Sokat elárul.
- Például mit?
- A szenteknek kellemes virágillatuk van. Tudtad?

Brad csak a fejét rázta.

- És nekem? - kérdezte.
- A te illatod szinte megrészeget. Vonz engem, és más magamfajtaikat is.
- A lényegre, miért jöttél?
- Látni akartalak.
- Mert?

Seth hallgatott egy darabig. Tekintetük találkozott egy pillanat erejéig.

- Még mindig fel szeretnéd bontani a kettőnk szerződését?!

Brad nem felelt.

- Hallgatásodat igennek veszem.
- Te voltál az a sötét árny, aki végigkísérte a gyermekkoromat, és hangtalanul folyton hozzám szólt? Folyton ígért, folyton suttogott?!
- Igen - ismerte el ilyen egyszerűen Seth.
- És felbontod a szerződést?
- Nem - ingatta a fejét Seth. - Te már az enyém vagy régóta - tette hozzá.

Majd mint akinek felettébb jó kedve van, elment.

Gyorsan rohantak az órák, Brad szinte észre sem vette, annyira el volt merülve a gondolataiban. A Nap, ez a sárga csillag, szinte átrohant az égbolton, s az árnyékok megrövidültek, majd megnyúltak. Minden olyan hirtelen volt, s a létezés szürreálisnak hatott. Az este észrevétlenül jött el, mintha az újdonság erejével hatott volna. Brad kint állt a teraszon, s a messzebb elterülő város fényeit figyelte. Olyan volt, mint megannyi színes drágakő, mint fehér kristályok, melyek az ég felé meredtek, s mint színes reklámoktól nyüzsgő felületek.

Sarah érkezett meg. Tele volt vágygal, melyet Brad iránt érzett. A fiú zöld szemének különös csillogása elbolondította, s a fiú testének formái, izma minden rezdülése mintha csak őérte lennének. Legalábbis így gondolta.

- Gyere közelebb - mondta Bradnek.

Brad eleget tett a kérésnek.

- Látom, valami bánt.

- Nem fontos - felelte Brad.

- Fel kell oldani a feszültséget - mondta a lány.

Sarah ajka Brad ajkához ért. Eleinte Brad ellenkezett, de azután, mint mindig, hatalmába kerítette őt is a vágy. Nem tudott ellenállni, vadul csókolták egymást, a testük meztelenné lett, s a szenvedély uralkodott el kettejükön. Több volt ez pusztá szeretkezésnél, a felszínre törtek elfojtott vágyak és titkos és eltemetett érzelmek és gondolatok. Valami elhatalmasodott Brad tudatán és tettein.

9. A tett súlya

Reggel lett, a szenvedéllyel teli éjszaka elmúlt. Brad az ágyban ébredt ruhátlanul, Saraht kereste maga mellett, de nem volt sehol. Felkelt, s átment a nappaliba, ahol a felfoghatatlan fogadta. A szoba közepén ott találta Saraht átvágott torokkal, leölve, mint valami állatot, s ráhelyezve a fekete magnólia. Brad először döbbenten állt, majd valami sötét kín kezdte mardosni. Egyértelmű volt számára, hogy ő tette.

- Seth! - ordította. - Mit tettél velem!?

Térdre borult, és csak bámult maga elé.

Nem tudni, mennyi idő telt így el, valószínűleg, hogy egy óra, vagy talán kettő is. Azon tűnődött, hogy mit tegyen, mégis csak értesíteni kellene a rendőrséget. Azonban megjelent Seth. Egyszerűen csak besétált.

- Hívtál? - vigyorgott a nappali sarkában.

Brad összeszedte minden erejét, és rárontott, de Seth számára ő nem volt ellenfél. Hátracsavarta a karját, és a földre kényszerítette.

- Hösködsz, Brad?!

- Te voltál...

- Nem, ezt te tetted!

Még erősebben csavarta Brad karját, hogy fájdalmat okozzon neki.

- Jól nézd meg, mert ez az igazi éned - mondta Seth.

- Nem - tiltakozott Brad.

- De igen... - súgta a földre nyomott Brad fülébe Seth.

Majd elengedte. Tudta, hogy ő szabja a feltételeket.

- Jöttél, hogy megnézz? - kérdezte Brad.

- Hiszen te akartad...

- Miért teszem ezt?

- Ez vagy te.

- Nem - ingatta a fejét Brad.

- De igen!

- Nem értem, hogy lehetek gyilkos, aki már harmadjára öl?! - fakadt ki.

- Nem érted? Hisz mindig is erre vágytál. Sosem tudtál anyádnak, a prostituálnak megbocsátani, s semmi szánalmat nem éreztél, amikor az ő nyakát is elvágták...

- De ezek a lányok nem voltak szajhák...

- A te szemedben könnyűvérűségük azzá tette őket.

Brad csak hallgatott egy darabig. Sarah teste ott feküdt kiterítve, mint egy mementó. Szemében az üresség, a halál utolsó kiáltása tükröződött.

- Most mi lesz? - kérdezte Brad.

- Jön a rendőrség, és elvisznek. Hiszen egyértelmű a dolog - válaszolta Seth.

Brad összerezzen, amint belegondolt ebbe.

- Csak nem félsz? - vette észre Seth. - Talán szeretnéd, ha másként lenne?

Brad csak intett a fejével.

- No lám... - mosolyodott el Seth. - Rögtön gondoltam én...

- Mit fogsz tenni?

- Egyszerű a dolog. Azt fogod mondani, hogy reggel jöttél haza, és így találtad.

- De előtte szeretkeztünk, és mindenütt ott van az ujjlenyomatom.

- Nem kell ezekkel foglalkoznod. Nem a tiédként fogják azonosítani - mondta Seth, s megfogta a kést. - Sőt senkiével sem tudják majd párosítani...

- Mi hasznod neked ebből?

- Elfelejtetted? Hisz a lelked az enyém.

Brad sóhajtott egy nagyot.

- Rendben - motyogta.

Seth ezt elégedetten nyugtázta.

Seth csak bámulta Bradet, majd Brad is csak nézett Seth-re oly ostobán. Különös viszony volt a kettejüké. Seth számára olyan volt Brad, mint a méhnek egy édes illatú virág. Elbódította őt. Brad pedig ki volt szolgáltatva. Annyiszor találkozott már Brad Seth-tel, de mégis mindig felfedezett rajta valami újat, amit eddig nem vett észre, vagy elkerülte a figyelmét. Végül Seth megunta a dolgot és elment.

Brad a rendőrséget hívta, mely nem sokkal a bejelentést követően megérkezett. A fiú mindent úgy tett, ahogy mondta neki az ő démona. Előadta, hogy csak reggel jött haza, s akkor már itt feküdt a lány, Sarah. A rendőrség nyomozója nem talál semmilyen ellentmondást, a technikusok nem rögzítettek Bradre nézve terhelő nyomot. Úgy tűnt, hogy Brad igazat mond, s valaki az éjszaka folyamán meglepte Saraht és végzett vele. Ő is a magnóliás gyilkos áldozatainak egyike. Brad megkönnyebbült, hogy nem gyanúsítják semmivel, de a lelke mélyén tudta, hogy mindez színjáték, melyet ügyesen rendezett meg Seth, s hogy ő a gyilkos. Most már azt is tudja, hogy miért teszi ezt, hisz Seth elmondta neki. De magától is sejtette ezt.

Délelőtt volt. Brad leparkolt a sportkocsijával a belvárosban, s kiült az egyik étterem teraszára. Fejében sötét gondolatok jártak. Azután váratlanul az a férfi telepedett mellé, akivel az Alexandra Hotelben találkozott a múltkor.

- Most már sosem szabadulok meg Seth-től - mondta.

- Megölted Saraht...

- Igen.

- És ahelyett, hogy magadra vállaltad volna a büntetést, engedté az ajánlatának.

- Mindenről ő tehet.

- Talán...

- Mégis mit kellett volna tennem? - csattant fel Brad.

- Vállalni kellett volna, amit tettél, és bűnhődni.

- Mert az olyan egyszerű?

- Nem, de jobb, mint amiben most vagy.
- Nem értelek.
- Tudod, Seth nagyon meg tudja keseríteni az életedet, de újabb és újabb alkukkal egész kellemessé is teheti.
- És? - értetlenkedett Brad.
- Neki az a lényeg, hogy minél több alkut köss vele, így azután lehetetlen lesz tőle szabadulni. Egészen az övé leszel.
- Akkor hát szenvedjek?
- A szentek is ezt tették.
- Ezt nem mondod komolyan?!
- S övék lett a mennyeknek országa.

Brad elhallgatott, talán hosszasan tűnődött. Ez a délelőtt úgysem szólt másról, csak lelki-furdalásról és önmarcangolásról.

- De hát miért nekem kell bűnhődnöm, amikor minden az ő műve?
  - Elfelejtetted már, hogy minden azután alakult így, amikor először kötöttél vele alkut? Lehet, hogy előtte rossz életed volt, de nem voltál gyilkos...
  - Egyesek minden jót megkapnak, nekem is kijárt volna a boldogság... - sóhajtott.
  - Lehet.
  - Nem akarok szenvedni.
  - Pedig nem nagyon van más választásod.
- Brad most ha lehet, még nagyobbát sóhajtott.
- Jó lenne megszabadulni tőle, de ugyanakkor jobb életet élni, mint amilyen korábban volt.
  - Persze, mint a mesében.
  - Olyan nagy kérés ez?
  - Mindennek ára van.

Brad elszomorodott a valósággal szembesülve.

Brad sokáig töprengett azon, hogy vajon meddig mehet ez így. Most már világos, hogy mi a célja Seth-nek. A fiú talán nyugalomra vágyott, talán másra. Nehéz lett volna megmondani. Még délelőtt volt, s a Nap újult erővel szórta sugarát, s Brad szöke hajtincsei olyanok voltak, mint valami végtelen búzamező. Végül úgy döntött, tesz egy próbát, és felkeresi Scarlett-et. Elment arra a helyre, ahol először találkoztak. A lány megint ott ült a padon, és egy könyvet olvasott. Brad megállt előtte, árnyéka rávetült a lányra.

- Eltakarod a fényt - mondta Scarlett.

Majd felnézett.

- Te vagy az?! - csodálkozott. - Azt hittem, nem látlak többet.
- Olyannak gondoltál, aki feladja csak úgy?!
- Lehet. Elég rámenős vagy.

- És ez baj?
  - Felőlem - vont vállat.
  - Nem is érdekel, miért vagyok itt?
  - Valahogy úgy.
  - Tudod, ma megöltek valakit, aki közel állt hozzám.
  - Hallottam.
  - És?
  - Most azt várod, hogy azt mondjam: sajnálom?
  - Talán igen.
  - Hát rendben, sajnálom.
  - Te mindig ilyen vagy?
  - Aha, általában, de azért szoktam kivételt tenni.
  - És én nem vagyok rajta ezen a listán?
  - Mit vársz? - nézett fel a könyvből Scarlett. - Azt akarod, hogy hasra essek ettől a kislánctól, meg a lehetetlenül zöld szemedtől, és a szőkésbarna hajtincseidtől?
  - Akár... - mosolyodott el Brad.
  - Nem nagyon bánod annak a csajnak a halálát...
- Brad nem tudta hirtelen, hogy mit feleljen. A gondolat távol állt tőle, hogy megölje, pedig ezt tette, de nem is volt a szíve csücske Sarah. Mindig is úgy tekintett rá, mint Seth egyik eszköze.
- Akár kedvelhetnél is engem - mondta Brad.
  - Aha, akár.
  - És mit kellene ezért tennem?
  - Nem tudom.
  - De tudod te azt nagyon jól - vágta oda Brad.
  - Talán be kellene bizonyítanod, hogy több vagy, mint egy modell srác. Hogy nem vagy üres és felszínes. Érted?! - nézett fel a könyvből ismét Scarlett.
  - És adsz erre lehetőséget?
  - Miért, volna értelme?
  - Meglehet.
  - Akkor?
  - Gyere, itt áll a kocsim, elviszlek egy helyre, megebédelünk.
  - Hagyjuk a sportkocsidat, meg a drága éttermet, kár vele villognod. Engem nem hat meg.
- Brad értetlenül nézett a lányra.
- Mi legyen akkor?
  - Játsszuk azt, hogy én hívlak meg.

Brad belement.

Scarlett és Brad a közelben lévő francia étterembe mentek. A hely hangulatos volt, de semmi-estre sem előkelő, mint amilyen helyekre Brad járt mostanában. A tulajdonos jól ismerte a lányt, aki gyakran betért ide, s maga szolgálta ki őket. Hagymalevest hozott nekik cipóban, melyet helyben sütöttek, és utána calvados-szal sült csirkét. Minden olyan végtelen nyugalmat árasztott, melyet már régen érzett Brad, főleg a ma reggel történtek után. Scarlett más volt, benne valami titkos láng égett, mely megfejtésre vár, és tudta Brad, hogy ennek a lánynak valami másra van szüksége, ő másként tekint Brad Raynoldsra.

- Mondd csak, te alapjában véve mindenkivel ilyen vagy? - kérdezte Brad.

- Mármint milyen?

- Hát ilyen távolságtartó, mondjam úgy, hogy goromba.

Scarlett végre elmosolyodott.

- Nem - felelte. - Ezt csak a tefélék hozzák ki belőlem.

- Az énfélék? Miért, azok milyenek?

- Tudod te azt nagyon jól.

- De én más vagyok. Egyébként meg mit akarsz? Legyek szegény és csúnya?!

- Ezt nem mondtam. Te találtad meg azt a lányt?

- Sarah-t?! Igen.

- Gondolom, rossz érzés volt.

- Az.

- Miért kellett meghalnia?

- Talán rossz helyen volt rossz időben.

- Ezt hogy érted?

- Sarah nem ezt érdemelte, mégis az életével fizetett...

- Ki vagy te tulajdonképpen, Brad Raynolds? - kérdezte a lány.

- Gondolom, úgy érted, a felszínes máz alatt, amit a reklámok meg a divatlapok közvetítenek...

Scarlett csak intett a fejével.

- Én sem vagyok más, mint te, vagy akárki más. Nekem is vannak rossz napjaim, én is vágyom dolgokra, melyeket nem kapok meg, s néha úgy érzem, az élet csak játszik velem...

- Ezek bizony komoly dolgok...

- Valahogy úgy.

- S mi az, amit te nem kaphatsz meg?

- Talán a boldogság...

- Az komoly ügy.

Scarlett eltöprengett néhány pillanatra.

10. Az idegen

A Scarlett-tel töltött délelőtt valahogy jól esett Bradnek, de azután el kellett mennie. Sajnálta a dolgot, mert úgy tűnt, hogy a lány elutasítása lassan feloldódik. Éppen leparkolt a narancs-sárga sportkocsijával, melyet vajsín csíkok díszítettek, s magához vonzotta egy kirakat. A város ott lüktetett körülötte. Néha érthetetlen szavakat suttogott, melyek azonban mégis oly kedvesek voltak Brad lelkének. Az mondták, hogy ő vonzó és gazdag, hogy talán büntetlenül maradnak a tettei. A sárga Nap éppen delelőpontjához ért, az árnyékok most voltak a legrövidebbek. Egy pillanatra mintha minden megállt volna, mintha a papírlapok is, melyeket felkapott a szél, csak lebegnének mozdulatlanul. Azután hirtelen továbbszaladt velük a fuvallat. Hűvös volt, egy kicsit beleborzongott Brad. Mintha a templom hidegére emlékeztette volna. A vastag falak, ahová nem hatol be a hőség. A kirakat üveglemeze visszatükrözte a környéket, önmagát látta benne Brad, mintha csak most látta volna magát először, mint akkor, azon a reggelen a szemközti fal tükörében a villában. Azután felfedezett valami mást is, valaki állt mögötte. Először csak azt hitte, hogy egy másik bábmeszködő, de nem akart mozdulni, az volt az érzése, hogy őt figyeli. És igaza volt. Brad lassan megfordult, hogy szemtől szemben álljanak egymással. Olyan volt, mint ő, vagy legalábbis hasonlított rá. Brad úgy tett, mintha ügyet sem vetett volna rá, mintha észre sem vette volna, s megindult a sportkocsija felé, de az a srác követte őt.

- Akarsz tőlem valamit, vagy ismerjük egymást? - szegezte neki a kérdést Brad, amikor már elég egyértelmű volt a helyzet.

- Én azt hittem, ez fordítva van... - volt a válasz.

- Hogyhogy fordítva? Én nem ismerlek téged, és nem hívtalak.

- Dehogyan nem.

- Ki vagy te?

- Nem sejtet?

- Nem.

- Akkor így is jó.

- Valami démon vagy, mint Seth.

A srác csak elmosolyodott.

- Nem - intett a fejével. - Nem gondolkodtat el az, hogy miért hasonlítunk mi annyira egymásra?

- Miért?

- Mert ugyanazt akarjuk, ugyanarra vágunk. Te megbámultad önmagad tükörképét az üvegkirakatban, s valld be, hogy tetszett mindaz, amit láttál...

- És ha igen?! - kérdezte csak úgy odavetve Brad.

- Szerinted ez rossz?!

- Én akartam, de nagy árat fizettem érte...

- Az ár én lennék - mondta a srác.

- Gyere, szállj be - mutatott Brad a kocsik másik oldalára.

Egy percre csend lett, bámulták egymást, a két zöld tekintet találkozott.

- Kitörési pontot keresek - mondta Brad.

- Szerinted van olyan?

- Még nem tudom.

- Azt hiszed, Scarlett segíthet?

Brad csak vállat vont.

- Seth küldött? - kérdezte Brad.

- Jöttem én magamtól is - felelte a srác.

- De hát mégsem szólíthatlak Bradnek?

- Akkor hívj, ahogy akarsz... - javasolta.

- Az meg hülyén venné ki magát. Egyszerűen csak úgy foglak hívni: Lelkiismeret. Nagy L-lel.

- Felőlem.

- Igen, ez lesz a helyes - erősítette meg Brad.

Lelkiismeret és Brad beszálltak a sportkocsiba. Lelkiismereten egy fehér fekete-betétes ruha volt. Jól állt neki, kiemelte azt a kettősséget, amit ő képviselt. Már délután volt, az égen hamuszürke esőfelhők gyülekeztek, lehet, hogy zápor lesz.

- Megyünk valahová? - kérdezte Lelkiismeret.

- Megyünk - felelte röviden Brad.

A város épületei gyors egymásutánban váltakoztak. Végül a csillogó negyedek elmaradtak, s helyüket a szociális lakótömbök vették át. Brad leparkolt.

- Itt nőttem fel - mondta.

- Tudom.

- Innen ered minden...

- Magad hibáztatod?

- Talán.

- Elgondolkoztál már azon, hogy honnan vette Seth mindazt, amivel téged kínozt?

- Ő azt mondta, mindig is bennem volt.

- S te ezt elhiszed?

- Lehet, hogy igaza van. Itt vágták el anyám, az olcsó nő nyakát, s én szóvalom nélkül végignéztam. Talán gyűlöltem őt. Talán soha sem tudtam neki megbocsátani.

- Seth számára ez csak eszköz.

- Hogy érted?

- Ő szereti kihasználni mások gyengeségét.

- De hát gyilkos vagyok. Bennem van.

- Lehet, hogy van benned valami, de ezeket az érzéseket Seth ferdítette el.

- Már mindegy. A meghaltakon nem segít.

- Ez igaz. De még megmenthetsz engem, magadat...

- Nem hiszem - ingatta a fejét Brad.

- Miért?

- Van talán valami mentő ötleted?

- Az attól bonyolultabb, hogy egyszerűen csak elmondjam. Úgy vélem, a körülmények összjátéka fogja eldönteni végül, hogy sikerül-e megszabadulnod Seth-től.

- Értem - sóhajtott Brad.

Világos színű szemük tekintete találkozott, s a szél, mely az eső előjele volt, beletúrt szőke hajtincseikbe. Minden olyan különös volt. Mintha tükörbe néztek volna, mégis a kép, melyet mutatott, bár tökéletesen egyformának tűnhetett, nem volt az.

Azután esni kezdett az eső, könnyed nyári zápor zúdult alá, mely elől a kocsiba húzódtak. Valahogy úgy érezte Brad, mintha már végtelenül hosszú idő telt volna el azóta, hogy Seth fenekestől felforgatta az életét. Egy örökkévalóság.

- Túl erős benned a múlt - mondta Lelkiismeret.

- Ezzel fogott meg a gonosz. Képzeld, én még a templomba is elmentem, de a pap kidobott.

- A papok félik a sátánt, nem üzletelnek vele.

- Pedig őket is biztosan megköörnyékezi...

- Ki tudja...

- Azt hiszem, jobb, ha megyünk - javasolta Brad.

A méregdrága luxusautó könnyedén gördült végig az utcán. Sokan megbámulták. Ezen a környéken ritkán láttak ilyesmit.

- Mihez lenne kedved? - kérdezte Brad.

- Itt nem az a fontos, hogy én mit szeretnék, vagy hogy én jól érezzem magam, hanem az, hogy te megmenekülj.

- Meglehet, hogy már késő.

- Miért érzed így?

- Seth elintézte a rendőrséget is... Csak rajta múlik, ha úgy akarja, engem elítélnek, mint sorozatgyilkost.

- Ez jellemző rá. Olyanért büntetne, amiben vastagon az ő keze van.

11. Némi gond

Lelkiismeret néhány napra eltűnt, s ez megviselte Bradet. Úgy érezte, csapdában van, ahonnan nem juthat ki. Reggel volt, talán még kissé álmos és fáradt reggel. Mintha hónapok teltek volna el, pedig ez nem így volt. Brad kedvetlenül kelt ki az ágyból és fogott neki, hogy összeszedje magát. A városba kellett mennie egy fotózásra. Minden valahogy más volt. Mintha elszállt volna belőle az élet. A napsugarak bevilágítottak az üvegfelületeken, s fénnel árasztották el a teret, a világos színű ülőgarnitúra szinte ragyogott.

Már minden készen állt ahhoz, hogy induljon, kilépett a villából, éppen beszállt volna a kocsijába, amikor feltűnt Seth. Nem lehetett leolvasni az arcáról semmiféle érzelmet. Néha talány volt Brad számára. Volt egy-két pillanat, amikor azt hitte Brad, hogy most elcsípte, mire gondol Seth, de sokszor tévedett vagy egyszerűen csak ő képzelte a dolgot. Seth kiismerhetetlen volt, s tettei és arca egy másfajta logikát követtek.

- Pont te hiányoztál... - vetette oda kedvetlenül a fiú.
- Megint rossz kedved van... - ingatta a fejét Seth.
- És ugyan mitől lenne jó?
- Folyton lázadsz. Azt hiszed, nem tudom, mit tervezel?
- Azért jöttél, hogy ezt a képembe vágd, Seth?!
- Látni akartalak, már ez is baj?
- Mit akarsz?
- Légy egy kicsit jobb kedvű - mondta, s egy zacskót hajított oda Bradnek.
- Mi ez?

A zacskóban tabletták voltak.

- A vidámságod záloga - vigyorodott el Seth.
- Szedjek drogot, ezt te sem gondolod komolyan?!
- Ártani nem fog - felelte.

Brad a nadrágja zsebébe csúsztatta.

- S ha most megbocsátasz, dolgom van!
- A világért sem tartanálak fel... - mosolyodott el.

Brad beszállt a kocsijába, és hangos csikorgással elindult. Határozottan úgy érezte, hogy elege van Seth-ből. Mindig a legrosszabbkor jelenik meg. El is feledkezett arról, amit adott neki, egészen addig, amíg fel nem tűnt egy út szélén parkoló járőrkocsi. A két rendőr közül az egyik félreintette.

- Talán valami baj van? - kérdezte Brad kissé feszülten.
- Közúti ellenőrzés. Szálljon ki.

Az idegességét csakhamar a járőrök is észrevették, s motozásra került sor, amikor is a zsebéből előkerült a csomag tablettá.

- Meg tudja mondani, mi ez?
- Nem tudom.

- Fogyasztott valamilyen kábítószer?

- Nem.

- Akkor netalán terjeszti?

Brad nem válaszolt.

- Így is jó. Őrizetbe vesszük - mondta a járőr.

A fogdában elgondolkozva Brad gyorsan rájött, hogy Seth csapdába csalta, és ő belesétált. Ez az egész egy színjáték, ami előre meg volt rendezve. Most a cella hűvösében átkozhatta magát. Lassan teltek a percek, mintha órák lennének, s mintha ő az idő csapdájába esett volna. Talán fél nap is elmúlhatott, már javában délután lehetett, amikor jöttek érte.

- Elengednek? - kérdezte Brad.

- Az ügyvédje van itt.

Egy erre a célra rendszeresített szobába vitték. Az ablakok rácsain át a délutáni nap bágyadt sugara sütött be. Az ügyvéd természetesen Seth volt. Drága fehér öltönyben volt, az ing a nyakánál ki volt gombolva. Igazából nem is látszott ügyvédnek.

- Lám csak, Brad, hová kerültél...

- Miattad! - tette hozzá a fiú.

Seth csak a fejét ingatta.

- Szeretnéd, ha kikerülnél innen? - kérdezte Seth.

Brad eltűnődött.

Seth világos foltokkal pettyezett szeme felcsillant.

- Nem.

Ez meglepte Seth-et.

- Akkor hát a börtönt választod?

- Nem kötök veled újabb üzletet.

- Szóval úgy...

Seth bosszús lett.

- Vállalom a következményeket - felelte Brad.

Seth odament Bradhez. Szerette a fiú illatát, talán mindig is ez volt a gyengéje.

- Akkor hát vállald, de nehogy azt hidd, hogy végeztünk - fenyegetőzött, és elment.

Eltelt néhány nap. Bradet gyorsított eljárásban elítélték. Bevallott mindent, mivel azonban nem volt büntetett, s azt bizonyítani nem tudták, hogy árulta volna a kábítószer, így csak a birtoklás volt a bűne. Közmunkára ítélték.

A napok továbbra is észrevétlenül teltek. Volt ideje gondolkodni. Ezt az ügyet szerencsésen megúsza, s könnyen vállalta a felelősséget. De a gyilkosságokkal más volt a helyzet. Seth most megmutatta, hogy nem viccel, s tud kemény is lenni. Gonosz, ha így jobban tetszik. Talán mégis jobb, ha nem haragítja magára, mert csak gondol egyet Seth, s Brad már a vádlottak padján ül, mint ártatlan nők brutális kivégzője. Ebbe jobb volt bele sem gondolni. Ilyenkor félelem kerítette hatalmába Bradet.

12. Seth dolgai

Seth persze nem adta fel. Brad az ő eleven pontjára tapintott azzal, hogy nem kötött vele üzletet, de ez csak apróság volt, ám annál jobban bosszantotta Seth-et. Önérzete vagy inkább a büszkesége csorbát szenvedett. Azt a Brad Raynodsot azonban, akit a világ ismert, ő teremtetten, s volt neki egy sötét oldala is, mely egyelőre rejtve maradt. Seth fejében éjszínű gondolatok kavargtak, ő olyan sakkot játszott, ahol a bábok élő emberek voltak, s sorsok és életek függtek minden egyes lépésétől.

Brad csak keveset sejtett ebből a nagy egészből, nem tudta, hogy hol a helye ebben a játszmában, s hogy azt kivel vívja Seth.

Néha eszébe jutott a múlt, amin már változtatni nem lehet. A régmúlt, amikor gyerek volt egy serdülő kamasz, s nehezen értette a világot. Bár lehet, hogy most még kevésbé érti így, felnőtt fejjel. Megannyi ártatlan élet. Valahol mélyen eltemetve benne lakozik a gonosz egy szilánkjára, ami olyannyira vonzza Seth-et, s időnként előcsalogatja belőle. Ha legalább uralkodni tudna felette. De nem tud. S ezt kihasználja Seth.

Meglehet, hogy fontos láncszem az a pillanat, amikor végignézte az anyja halálát. Örökre benne él, ő is azt teszi, amit az anyjával tettek. Elvágja a lányok torkát, és egy fekete magnóliát helyez el rajtuk, mely, ahogy azt neki mondták, jelképe a bűnnek és a megbánásnak.

Tetteit megváltoztatni nem tudja már, azok visszafordíthatatlanok, mégis, ha tehetné, visszacsinálná. Persze ez képtelenség. Vagy legalábbis neki az. Seth-nek lehet, hogy gyerekjáték lenne. Seth egészen más, ő lelkekkel kufárkodik. Igazi lény a homályba vész, igazi arcát álarc fedi. Csak egy árny, amit lát, egy fekete folt, egy körvonal. Nem kellett sokáig várni, hogy felbukkanjon Seth. Mindig értett ahhoz, hogy mikorra időzítsen. Neki ez a vérében volt.

Brad éppen öltözött, a közmunkára ment, amikor megjelent.

- Nem hívott senki! - vágta hozzá.
- Na persze - mondta Seth.
- Mit akarsz?
- Csak látni téged...
- Mint múltkor? Amikor hozzám vágtad azt a zacskó drogot?!

Seth elmosolyodott.

Leült a kanapéra, s Bradet nézte. Ez lassan már a szokásává lett. Orrcimpái egészen kitágultak.

- Most egészen olyan illatod van, mint a szenteké - jegyezte meg.
- Lehet, hogy tévedsz - mondta Brad, és egy virágcsokorra mutatott.
- Nem, nem... Engem ez nem téveszt meg.
- Csak ezért jöttél, hogy ezt elmondd?

Brad közben végzett az öltözködéssel, s Seth is felpattant, s odalépett a fiú mellé.

- El kellene vigyelek valahová... - súgta a fülébe.
- El fogok késni a közmunkából - tiltakozott Brad.
- Nem hiszem.

Seth karon ragadta Bradet, s hirtelen mintha egy álom kezdődött volna. Nem tudni, valóságos volt-e vagy csak érzéki csalódás. Egy hegy tetején álltak, a lábuk alatt sziklatömbök heverték, az égen felhők úsztak át. Messzire el lehetett látni, talán még a Föld görbületét is fel lehetett fedezni, ha elég figyelmes volt valaki. Brad talán már meg sem lepődött.

- Hol vagyunk? - kérdezte.

- Régi szóhasználatnál élve a világ tetején. Nem annyira létező hely, mint inkább a képzelet szülte.

- Aha, értem.

- Nem te vagy itt az első.

- S mi a szokásos szöveg ilyenkor?!

- Ha stílusos szeretnék lenni, azt mondanám: nézz körül, a világ összes országát láthatod, s ha engem szolgálsz, neked adom mind. De ez egyszer már nem jött be.

- Pedig hatásos.

- De úgy 2000 éve valaki nemet mondott rá - ismerte be kelletlenül Seth.

- És miért tetted ezt fel újra nekem?

- Hátha te igennel válaszolsz.

Brad eltűnődött.

- S mire mennék vele? - kérdezte végül.

Seth csak a szokásos módon elvigyorodott.

- Ezért kellett ide jönnünk?

- A szokás hatalma... - dűnnyögte Seth.

- A szokásé? Miért, olyan gyakori ez?

- Nem igazán.

- De velem mégis megtetted?!

- Kellesz nekem.

- Mitől vagyok én olyan különleges?

- Azt mondtam volna, hogy az vagy?

- Minden jel erre vall.

- Talán.

- Akkor?!

- Csak az illatod, csak azt tudnám feledni...

- Tiszta örült vagy!

- Te nem ismeresz engem, Brad, azt hiszed, hogy igen, mert vagy egy-két emlék a fejedben egy sötét árnyról, mely gyermekkorodban suttogva téged szólongatott... De tévedsz. Ellenben én nagyon jól ismerlek téged. A te életed, vágyaid és álmaid és minden szenvedésed nyitott könyv előttem.

- Na menjünk - mondta ki végül Brad.

Ahogy a fiú kinyitotta a szemét, ismét a jól megszokott környezet fogadta. De valahogy mégis mély nyomot hagyott benne az a szélfúttá hegycsúcs. Olyan valóságos volt, és olyan csábító. A végtelen messzeség, a töredezett élű, nagy kőtömbök és formátlan kavicsok.

- Sietek! - mondta röviden Brad, és elment.

Seth arcán talán valamiféle mosoly volt felfedezhető, mert ha nem is érdekelte Bradet a világ feletti hatalom, Seth megérezte, hogy ez a hely megfogta Bradet, s egy szilánkját a lelkébe került, ahol azután napról napra növekedhetett.

Seth is elment, a villa üres lett. Bradnek a közmunka keretében egy drogprevenciós központ munkáját kellett segítenie, ahol szívesen fogadták őt. Úgy vélték, ha az ismert modellel kampányolnak, talán több esélyük van. Gyorsan szaladtak a percek, és nyúltak meg az árnyékok. Szinte észre sem vette Brad, hogy elszaladt az idő. Amikor végzett, már késő délután volt. A kocsijával távolabb parkolt le, s az út egy parkon át vezetett oda. Amint keresztülsétált a fák ligetei között, egy buddhista szerzetesre lett figyelmes. Csak ült ott, és meditált. Brad először csak megállt, és nézte, majd odament. Meg akarta szólítani, de a szerzetes megelőzte.

- Ülj le! - mutatott maga mellé.

Brad odatelepedett.

- Keresed a lelked békéjét, de nem találsz... - folytatta a szerzetes.

Brad csak bólintott.

- Túl erősen ragaszkodsz az anyagi világhoz, pedig az csak káprázat. Foglyul ejtettek saját vágyaid, s nem találsz a megvilágosodás ösvényét...

- Igen. Valahogy úgy...

- A jó benned lakozik, ahogy a sötétség is. Egy próba előtt állsz. Vajon melyik éned fog győzni?

- Maga szerint? - kérdezte Brad.

- A jó nem létezhet gonosz nélkül, ahogyan a gonosz sem jó nélkül, mint a fény és a sötétség. Mi a világos és mi a sötét? - kérdezte a szerzetes.

- Mit tegyek?

- Ráléptél egy útra, melyet végig kell járnod. Az út rögös, és áldozatokkal van tele. Minden egyes elágazás egy döntés. Ezek összessége fogja megszabni a sorsod.

- Én a gonosznak ígértem a lelkem.

- Az a lélek még nem az övé, bár nagy hatással van rá, de csak az út végén dől el, hogy megkapja-e.

- Köszönöm, sokat segített - mondta Brad.

A szerzetes csak intett a fejével.

Brad indult tovább a kocsijához. Különöseket voltak a késődélután fényei, mintha valami változott volna, mintha másként érzékelné a valóságot, lelkében folyton a szeles hegycsúcs képe tükröződött vissza.

Amint hazaért, Rómeó, a farkas fogadta és zongorajáték ütötte meg a fülét. Seth-et találta a nappaliban.

- Te mit csinálsz?

- Hódolok a szenvedélyemnek - válaszolta.

- S mi lenne az?
- A művészet - felelte Seth.
- Ja. Már akartam is kérdezni, hogy mik ezek a festmények a falakon?
- Talán nem tetszenek?
- Miért, neked igen?
- Visszakérdeztél, és nem válaszoltál - mondta kissé sértődött hangsúllyal Seth.
- Jó ízlésed van - ismerte el Brad.
- Mondj még ilyen szépeket!
- Mit akarsz hallani?
- Tudod, mindenki azt hiszi, hogy a teremtés az Isten műve...
- Te másként véled?
- Isten nem teremtett semmit.
- Miért?
- Van valami fogalmad az ősrobbanás elméletről?
- Nem sok - ismerte be Brad.
- A tágulás előtti pillanat maga volt a tökéletesség. Egyetlen erő, egyetlen részecske...
- És?
- De amint megkezdődött a teremtés, és a világegyetem tágulni kezdett, a szimmetria és a tökéletesség semmivé lett. Megszületett a téridő, az erők szétváltak, részecskék összekutyulódtak, a szimmetria megtört. A rendezetlenség, az entrópia azóta is nő. A káoszban élünk, Brad.
- Na és?
- A káosz maga a Sátán.
- Tehát?
- A teremtés a Sátán műve...
- Érdekes meglátás - mondta Brad.
- Te is az én művem vagy.
- Na igen...
- Nem. Nem csak úgy általában, hanem teljes egészében.
- Kifejtenéd?
- Mit gondolsz, ki csábította anyádat a prostituált létre, s ki ölte meg őt azon az éjszakán? Az a férfi, aki elvágta a nyakát... Nekem engedelmeskedett. Benned született újjá minden, s most te ölsz. Én teremtettelek. Az Isten csak ül, és nem tesz semmit.
- Befejezted? - kérdezte Brad.
- Nem is mondasz erre semmit?
- Igen. Már sejtem egy ideje.
- Miből?

- A gyermekkori emlékeimből lassan összeállt a kép. Te kiválasztottál magadnak, és elültettél bennem valamit. Valami gonoszt. Anyámat úgy ölték meg, ahogy most én teszem. És emlékszem rád a drogdíler srác alakjában...

- Szóval akkor? - kérdezte Seth.

- Miért én? - ismételte meg Brad.

- Én egy művész vagyok... - kezdte Seth. - Talán egy gyűjtő. Te ezt nem becsüled. Szeretem a szépet, a különlegeset. Te különleges vagy, Brad.

- Tudom, az illatom. Ez a te mániád...

- Az illatod, igen.

Seth egy nagyot sóhajtott.

- De tudod-e, vajon mit jelent ez? - kérdezte.

- Rá vagy gerjedve. Ez világos.

- De azon túl?

- Kellek neked.

- Igen. S talán majd a barátod, aki névtelenségbe burkolódzik, felfedi előtted a kirakós ezen részét... Meglep, hogy tudok rólatok?

- Nem. Számítottunk rá.

- S tudod egyáltalán, ki az ismeretlen?

Brad a fejét rázta.

- Még csak nem is sejted?

- Nem. Miért, ki ő?

- Majd elmondja.

- Miért nem mondod el te most?

- Mert abban nincs semmi izgalmas.

13. Egy újabb részlet

Bradet nem hagyták nyugodni Seth szavai. Elültette a bogarat a fülében, így egy találkozót beszélt meg az egyelőre személyét fel nem fedő alakkal, aki meglehetősen sokat tudott. Szokás szerint az Alexandria Hotelben ültek le egy ital társaságában. A hotel patinás épülete talán inkább Seth kedvére való lett volna, valahogy véletlenül itt maradt szecessziós stílusával a modernitás tengerében.

- Miért akartál velem találkozni ilyen hirtelen? - kérdezte a férfi.

- Seth mondott valamit.

- És mit?

- Rólad kezdett el fecsegni.

- Rólam?

- Illetve, hogy egészen pontos legyen, nem mondott semmit, csak célozgatott, hogy te majd elmeséled...

- Tényleg? - tette magát az ismeretlen.

- Nem akarsz nekem mondani valamit? - kérdezte Brad.

A férfi csak hallgatott. Talán a hotel művészien kidolgozott apró részleteiben veszett el. Az vonzotta magához a gondolatait.

- Nos?

- Hát rendben... - adta meg magát.

- Ki vagy?

- Én vagyok, aki megöltem anyádat. Elvágтам a nyakát, és ráhelyeztem a fekete magnóliát. Velem is üzletet kötött anno Seth...

Brad megdöbbsent. Most jó ideig ő hallgatott. Nem is tudta, hogy mit érezzen. Fájdalmat, gyűlöletet, megvetést vagy szálnalmat. Vagy talán mindezt egyszerre.

- Nem szólsz? - próbált tapogatózni a férfi Brad lelki állapotát illetően.

- Nem tudom, mit kellene mondanom...

- A legrosszabb, hogy hallgatsz.

- Talán bocsássak meg neked is?

- Talán... Áldozat voltam én is, ahogy most te.

- Áldozat - ismételte meg Brad.

- Igen.

- S megszabadultál már Seth-től?! Vagy még vezekelsz?

- Végeztem Seth-tel.

- Anyámnak sem tudtam megbocsátani. Neked miért adnék feloldozást?

- Ez a te legfőbb bajod... Ha te így vélekedsz, akkor te miért vársz feloldozást?

- Mit ígért neked Seth?

- Csak azt, amit mindenki másnak... jobb életet, talán boldogságot...

Egy időre csend lett. A hotel nyüzsgése próbált felülkerekedni. Furcsa volt a sors, ahogy így összehozta őket ismét annyi eltelt év után. Ezernyi kérdés fogalmazódott meg, de ezek egyelőre nem kerültek feltevésre. Mintha a hallgatás játékony lett volna.

- Seth valamiért különlegesnek mond - jegyezte meg Brad.

- Hogy érted ezt?

- Úgy látszik, többről van itt szó, mint azt első látásra gondolnánk.

- Miért?

- Seth sakkozik, embereket mozgatott, mint bábukat, úgy tűnik, egyetlen cél érdekében.

- Mi lenne az?

- Én - felelte Brad.

- Honnan veszed ezt?

- Seth maga sem tagadja.

- A kérdés az, miért tart téged annyira fontosnak? Nyomós oka lehet...

- Minden bizonnyal.

- Jó lenne belelátni a gondolataiba...

Ez a beszélgetés lassan elhalványulni látszott. Eltelt egy nap vagy talán kettő is, amikor újra megjelent Lelkiismeret. Talán Brad várta már a felbukkanását. A város a szokásos arcát mutatta, álmokat kínált, mint amilyen álom volt maga Brad is. Lelkiismeret világos hajtincsei összejátszottak a fehér ruhájával, mely szinte vakítóan ragyogott a napsütésben.

- Hol voltál? - kérdezte Brad.

- Dolgom volt - felelete tömören a fiú.

- Lassan kirajzolódik a kép.

- Melyik?

- Amelyik Seth fejében létezik.

- Nocsak... Ez furcsa.

- Szerintem nem. Hiszen ő maga emlegette, hogy a válaszok készen állnak, csak jól kell kérdeznem, meg hogy egy kirakós darabkájáról van szó.

- Meglehet.

- Seth-nek valamiért fontos vagyok. Tudsz te erről valamit?

- Érdekes feltevés.

- Miért?

- Seth számára fontosak a lelkek, akármelyikről van is szó, de hogy te kitüntetett lennél?

- Minden jel erre vall.

- Talán.

- Tudsz valamit egy helyről, olyan, mint egy magas hegycsúcs, ahonnan messzire ellátni...

Lelkiismeret elmosolyodott.

- Mi az? - kérdezte Brad.

- Elvitt téged oda?

- Igen.

Lelkiismeret csak hümmögött, vagy szótlan volt.

- Megvallom, hatással van rám még mindig az a hely, de nem értem, miért volna az olyan különleges, hogy elvitt oda. Gondolom, másokkal is megteszi ezt...

Lelkiismeret arcára megint csak sejtelmes mosolyt csaltak ezek a szavak.

- Nem emlékeztet ez téged valamire? Nem ismerős neked ez a sztori, hogy hegycsúcs meg országok, melyeket neked ígér?

Brad csak a fejét ingatta.

- Akkor elárulok egy titkot: legutóbb, aki ott járt, úgy hívták, Krisztus. Rémlik már valami?

- Na ne, ez valami rossz vicc?!

Egy percre csend lett, mert Lelkiismeret nem válaszolt.

- Mit akarhat ez jelenteni? - kérdezte Brad megtörve ezzel a hallgatást.

- Te magad mondtad, különleges vagy.

- De ennyire azért nem! - tiltakozott Brad.

- Vagy mégis... - tette hozzá Lelkiismeret.

Brad fűzőld szemében furcsa lángok égtek, nem lehetett egyértelműen eldönteni, melyik szó az igaz és melyik hazug. Arcán árnyak villantak át, melyek azután megtelepedtek szőkésbarna hajtincsein.

- Szóval?

Lelkiismeret vállat vont.

- Nem mondasz semmit?! - nyaggatta őt Brad.

- Úgy látszik, egy újabb rejtvény. A nagy kirakós egy Seth által összekevert részlete...

- Vajon ki lehetek én?

- Isten fia biztos nem - mondta Lelkiismeret. - Azt azért tudnám - tette hozzá.

Brad csak egy grimasszal felelt.

Lelkiismeret egyelőre eloldalgott, Brad meg egyedül maradt ezernyi kérdéssel a fejében. Késő délután volt, mely lassan, de biztosan átment az estébe. Váltakoztak a fények, a város hangulata. Hiába tűnődött Brad, nem jutott előrébb. Volt abban valami különös, ahogy a dolgok alakultak. Mintha a világnak eltorzult humorérzéke lenne. Persze Seth vastagon benne van ebben az egészben, de immáron ő maga sem elhanyagolható tényező. Brad egy kicsit úgy érezte, mintha hirtelen valaki előléptette volna őt. Hiszen eddig sem számított, hogy ki ő, és miért van a világon.

Kezdett sötétedni. Ilyenkor a város mindig egy másik arcát mutatta. Ez az arc talán az igazi volt, miután levette azt a maszkot, melyet nappal viselt. Ilyenkor életre kelnek az árnyak, mint ahogy azt maga Brad is oly sokszor megtapasztalhatta már élete során. Ezek az árnyak

alapvetően mások. Talán gonoszak, de az is lehet, hogy nem. Csupán a természetük más. Néha úgy érezte, hogy szólnak hozzá az est titokzatos árnyai, de ezen már nem lepődött meg.

Narancssárga sportkocsijának fényezése tükörként szórta szét az őt körülvevő világot, amint végighaladt vele az utcák szövedékén. Nem tudta, hová tart, szeretett néha csak úgy végighajtani a városon, figyelni a szélvédő üvegén át az épületek váltakozó ritmusát. Egészen lassan haladt, mely szinte megszégyenítő volt egy olyan sportkocsinak, amelyben ő ült, hisz azt a száguldásra teremtették. De Brad messze nem ezt akarta. Neki most nem adrenalinra volt szüksége, hanem nyugalomra, hogy a fejében a gondolatok kitisztuljanak, s új értelmet nyerjenek.

Scarlett lakása előtt állt meg. A lány egy nagy gonddal tervezett szecessziós bérházban lakott. Brad valahogy kiderítette a címét. Nem volt könnyű dolog. Megindult felfelé. Becsöngetett. Scarlett nyitott ajtót.

- Szia! - mondta Brad.

- Te meg hogy kerülsz ide? - lepődött meg a lány.

- Beengedsz?

- Nem szokásom vadidegeneket beengedni...

- De én nem vagyok idegen. Legalábbis remélem.

- Jól van, gyere - intett.

Brad belépett a tágas lakásba. Nem egészen erre számított. Elegáns volt, talán már-már fényűző.

- Meglep, hogy itt laksz.

- Na igen. Ezért tudják csak kevesen.

- Szégyelled, hogy mégsem vagy az a szegény kislány?!

- Senkinek semmi köze az anyagi helyzetemhez...

- De engem megbélyegeztél, mert gazdag vagyok...

Scarlett csak vállat vont.

- Talán, de lehet, hogy inkább azért, mert üresfejű modellsrácnak gondoltalak - tette hozzá.

- Értem.

- És miért jöttél? - kérdezte a lány.

- Látni akartalak.

- Miért?

- Hiányoztak a sértéseid.

Scarlett elmosolyodott.

- Szóval úgy... - jegyezte meg.

- Ki vagy te tulajdonképpen? - kérdezte Brad.

- És te?

- Rólam mindent megírtak már...

- De az csak a felszín. Te legalábbis ezt próbálsz nekem bizonygatni.

- Talán.

Az erkély félig nyitott ajtaján át beszűrődtek az utca fényei és zajai. Bent a lakásban árnyékok szabdalják a teret, egy kristálycsillár szórta sugarát.

- Szóval az érdekel, ki vagyok? - kérdezte Scarlett.

- Furcsállod?!

- Őszintén szólva nem.

- Ki vagy te azon a lányon kívül, aki könyveket olvas a sétányon?

- Egy gyűjtő.

- Miféle?

- Lelkeket gyűjtök... De a tiéd már foglalt.

Brad meglepődött, vagy inkább megdöbben.

- Te olyan lennél, mint Seth?

- Nem egészen.

- Akkor?

- Nekem csak a jó lelkek kellenek...

- És én nem lennék jó?

- Ez találó kérdés, de én nem is azt mondtam, hanem azt, hogy te foglalt vagy.

- Ezért voltál olyan ellenséges?

- Nem félek Seth-től, ha erre gondolsz.

- Valami angyal vagy?

- Így gondolod? De talán mindegy is, hogy mit gondolsz...

- Úgy tűnik, én különleges vagyok. Tudsz erről valamit?

- Már tudtam először, amikor találkoztunk. Az illatod.

- Ja, persze... És hajlandó volnál megküzdeni értem Seth-tel?

- Miért, csak nem nekem akarod ígérni a lelked? Nálam ez nem így megy.

- Miért, akkor hogy?

- Én választok.

- Akkor válassz engem - mondta Brad.

- Miért olyan fontos ez neked?

- Szabadulni akarok Seth-től.

- Na igen, elhiszem. S én lennék a szabadítód? A válaszom nem.

- Egy kicsit sem?!

- Magadat kell megszabadítanod.

Meglehet, hogy Brad nem is számított másra, de azért jó lett volna, ha ez ilyen egyszerűen megy. Már sötét volt, s a tágas szobába fényköröket rajzoltak a világítótestek. Volt valami titkos feszültség kettejük között, mely a mélyben rejtőzött.

- Azért meglep, hogy ki vagy - mondta Brad.
- Miért?
- Egy egyszerű lánynak látszottál, aki még ráadásul undok is volt.
- Mert Seth bezzeg behízeglő volt...
- Igen. Meglehetősen rámenős.
- Szokása.

Egy időre csend lett. Scarlett felkelt az ülőgarnitúráról, és az erkélyhez ment. Becsukta az ajtót. Szinte megálltak a másodpercek. Néha egy lopott pillanat erejéig Brad fűzőld szemébe nézett. Most minden más volt. Most minden átértékelődött. Egy másik Scarlett volt immár.

- Már semmit sem értek... - folytatta a gondolatát Brad.
- Pedig lassan összeáll a kép. Legalábbis én úgy látnám a te helyedben. Az egyetlen dolog, amit nem tudsz, hogy miért vagy különleges. Mert ez a kulcs mindenhez. De előbb-utóbb ez is kiderül.
- Te tudod, igaz?

Scarlett csak elmosolyodott.

- Seth is tudja. Kérdezd meg tőle.

Brad szemében vágyak villantak, s odament az erkély függönye előtt álldogáló Scarlettthez. Olyan közel voltak egymáshoz, hogy szinte hallották a másik minden egyes lélegzetvételét.

- Egy kicsit sem akarsz engem? - kérdezte a fiú.

Majd csókolni kezdte a lányt.

Az érzelmek hirtelen kiszabadultak, a felszínre törtek. Néha vad szenvedélyként öltöttek testet. Mint egy kibogozhatatlan csomó, mely összeköt és elválaszt.

- Nem lehet - súgta Scarlett.

Eltolta magától Bradet.

- Nem kellek? - kérdezte Brad.
- Nem erről van szó.
- Hát akkor?
- Nem lehet. Fel tudod fogni ennek a szónak a jelentését?!
- Miért? - kérdezett vissza.
- Bonyolult.
- Mi nem az?!
- Bonyolult. Elégedj meg ennyivel. Mint mondtam, ha meg akarsz szabadulni Seth-től, azt önrőből kell tenned.
- Ez valami becsületkódex nálatok?
- Talán.

Brad elkedvetlenedett.

- Te egy helyes fiú vagy, és...

- És különleges - fejezte be Brad.

- Igen. De sajnos semmi sem olyan egyszerű.

Némi csend következett.

- Tulajdonképpen miért jöttél? - kérdezte megtörve a hallgatást Scarlett.

- Szükségem volt valakire - mondta Brad.

- Furcsa.

- Mi olyan furcsa ebben?

- Hogy pont engem választottál.

Brad csak lebiggyesztette a száját.

14. A rejtvény

Brad másnap későn ébredt. A saját ágyában volt, s mintha a tegnap csupán egy ködös emlék lett volna. Akárcsak egy álom. Egy különös, szürreális fantázia. Még mindig nehezeire esett elfogadni, amit megtudott Scarlettről. Vadul kavarogtak a fejében a gondolatok. Volt valami azonban, amint próbált visszaemlékezni az éjszaka hátralévő részét illetően, egy fekete folt. Ahogy elhaladt a tükör előtt, egy sebet vett észre magán, mintha valaki megkarmolta volna a vállát. Akárhogy is próbálta felidézni, nem ment, s hirtelen valami baljós félelem szállta meg. Érezte, hogy valami nincs rendjén. Nem sokat tévedett. Csengettek, de ez csupán formáság volt, mert Seth állt az ajtóban. Félretolta Bradet, és belépett. Egy összehajtott újságot nyomott a fiú kezébe.

- Csak nem történt valami? - kérdezte, és végighúzta a kezét Brad meztelen vállán.

- Mit akarsz?

- Nem is nézed meg az újságot? Ma reggeli kiadás - vetette oda.

- Ugye nem...

- De bizony...

Ahogy Brad széthajtotta a napilapot, a címdalalon vastag betűkkel ott állt, hogy újra lecsapott a sorozatgyilkos. Egy fénykép is volt.

Brad egy ideig hallgatott.

- Mikor lesz ennek már vége? - kérdezte később.

Seth csak a fejét ingatta.

- Egyáltalán vége lesz?

Seth vállat vont.

- Egyszer mindennek vége lesz - tette hozzá.

- Mire jó ez?

- Hogy újra és újra emlékeztessetek.

- Mondd meg végre, hogy mit akarsz tőlem, hogy miért kínoz?

- Ugyan, Brad...

- Ez valami játék?

- Játék. Tetszik ez a szó - felelte Seth. - Tudok kettőtökről - folytatta.

- Miről beszélsz?

- Én azt mondanám, hogy inkább te játszadozol. Tudom, hogy te meg Scarlett... Találkoztatok.

- Miért fáj ez neked? Kicsoda egyáltalán ő?

- Hiszen a választ magad is sejtet.

- Valamiféle angyal?

Seth elmosolyodott.

- Láttál te már valaha is angyalt? Ha az lenne, megmentett volna...

- Akkor olyan démon, mint te?
- Vagy valami hasonló.
- És Lelkiismeret? Ő ki?
- Éned jobbik fele, de azt hiszem, nem sok vizet zavar. Legalábbis egyelőre.
- Démonok... - sóhajtott Brad, és leült a nappaliban.

Seth odatelepedett mellé.

- Elmondanád, mitől vagyok én különleges?
- Tetszett, ahogy megkörményezted Scarlett-et, ahogy felajánlottad neki magad, abban a reménykedve, hogy így megszabadulsz tőlem... De nem jött be.
- Nem válaszolsz a kérdéseimre?
- S mire mennél vele, ha tudnád?!
- Mindenki tudja, csak én nem.
- Talán jobb is így.
- Kinek jobb... Neked? Mert nekem biztosan nem!
- Mit heveskedsz? - csattant fel Seth.
- Mondd el - erősködött Brad.
- S mit adnál érte cserébe?
- Már éppen eleget adtam neked!
- Meglehet, hogy ennél több kell...
- Megöltem megint valakit... - ingatta a fejét Brad.
- Te akartad ezt az életet - súgta oda Seth.
- Nem, én nem ezt akartam.
- De igen. Minden vágyad ezt volt.
- Hazudsz! Kiűzlek az életemből.
- Miket nem mondasz, Brad. Talán a múltkori lecke nem volt elég?
- Fenyegetsz?
- Igen - mondta Seth belenézve Brad fűzőld szemébe.
- Elmegyek a rendőrségre, és bevallok mindent, vezetelni fogok, hogy feloldozást nyerjek... - válaszolta Brad.

Szőkésbarna hajtincsein a reggel fényei látszódtak. Seth nem szólt, csak bámulta őt egy darabig.

- Nem tennéd meg - mondta végül.
- Miből gondolod?
- A börtön nem neked való hely, s egyébként sincs benned megbánás.
- Hogy érted?

- Legbelül úgy gondolod, hogy azok, akiket megöltél, nem érdemeltek mást. Ahogy az anyád sem.

- Mi lennék én? Valamiféle Nemezis?

- Ez jó. Ez tetszik! - nevetett fel Seth. - Az én Nemezisem. A mérték és a bosszúállás. Azonban meglehet, hogy ki kell ábrándítsalak. Nemezis isten volt. Te nem vagy az.

- Számít ez? - pillantott kérdően Brad.

- Mindenképp.

- Akkor ki vagyok én?

- Fejtsd meg a rejtvényt!

- Amely hogyan hangzik?

- Adva van egy srác, aki a kezdettől fogva jobb életre vágyott, de a világ ezt megtagadta tőle, ezért titkon nőtt benne a gyűlölet. Azt tudjuk, hogy különleges, de mitől és miért? S miért tagadott meg tőle a világ minden jót? - mondta Seth.

Seth felkelt Brad mellől, és amilyen váratlanul érkezett, éppen úgy el is ment.

15. Újabb próbálkozás

Brad széthajtotta az újságot, s elolvasta a cikket, mely semmi újdonsággal nem szolgált a számára. Most is minden ugyanúgy zajlott. Miután felöltözött, elment.

Délelőtt volt. Könnyű szél fújt, mely különös hangulatot adott ennek a napnak. A felhők észrevétlenül váltakoztak az égen, hol összeálltak, hol szétoszlottak. Minden olyan furcsa volt. S e furcsaságot érezte Brad is. Szőkésbarna hajtincseit borzolta a tovasuhanó légáramlat, mely papírlapokat sodort magával. Azon tűnődött a fiú, hogy lehet, hogy sosem szabadul immár. Undorítóvá lett az a szépség, mely testet öltött benne. Ahogyan undorító volt az anyja is, és a férfi is, aki megölte őt, bár az megszabadult Seth fogságából. Legalábbis azt mondta. A rejtvényen gondolkozott. Ez a kulcs mindenhez. Seth titkolja előle az igazságot, mert meg lehet, hogy az maga a megváltás. Neki kell rájönnie mindenre. Neki kell a darabokat, melyeket az élet sodor elé, egymás mellé illeszteni. Úgy tűnik azonban, hogy reménytelen feladat. Pedig nincs más megoldás. Nincs más kiút. Jelképek és elrejtett szimbólumok erdeje az élet...

Megint a parkon át vezetett az útja, s a szerzetest találta ott. Úgy gondolta, minden nap kijár ide. Nem tévedett.

- A múltkor azt mondta nekem, hogy a lelkem még nem Seth-é - kezdte.

A szerzetes csak bólintott.

- Adva van egy rejtvény - folytatta Brad.

- És hogyan szól?

- A kérdés az, hogy ki vagyok én?

- Mindannyiunk kérdése ez, nem csak a tiéd. Minden lélek minden nap megkérdezi, hogy ki ő, honnan jött és hová tart...

- Van egy makacs kísértés... Egy szélfúttá hegycsúcs. Talán nem valós. Eleinte idegenkedtem tőle, de azután belém költözött. Valahogy magához hív...

A szerzetes csak mosolygott.

Vörös-sárga ruhájának redőin mélysötét árnyékok telepedtek meg a napsütésben.

- A megvilágosodást keresed - mondta.

- Inkább csak válaszokat.

A szerzetes megint csak bólintott.

- Mitől vagyok én különleges. Miben áll ez?

- Van úgy, hogy jelet viselünk, mely elkísér minket életeink ciklusán át, s meghatározza a sorsunk, hogy azután majd eljussunk a tökéletesség állapotába, amikor megvilágosodunk.

- De mi ez?

- Egy jel, hogy te vagy az egyetlen, s hogy e felismerés által elbukik a gonosz.

- Ő tudja.

- Tudja, és titkolja. Elrejtí előled, de megadja a lehetőséget, hogy magad jöjj rá.

- Miért?

- Talán mert szereti a kihívást.
- Ezt nem értem - mondta Brad.
- Pedig egyszerű.
- S most mit tegyek?
- Meglesznek a válaszok a kellő pillanatban. Egy döntéshelyzet előtt fogsz állni, s döntésed fogja meghatározni a sorsod...

Még hátra volt egy fotózás a prevenciós program keretében. Brad számára a percek végtelenül lassan teltek, s úgy érezte, már-már soha sem lesz vége. Vakuk villantak, s valami titkos sürgés-forgás, nyüzsgés zajlott. Az utolsó képsorozatok is elkészültek. Brad valami megkönnyebbülést érzett. A stáb még tett-vett, amikor Brad már indulni készült.

- Egy pillanat - szólt utána egy lány.
- Gond van? - kérdezte.

A fiú arcára valami különös nyugtalanság ült ki.

- Nem, tulajdonképpen nincs. Csak alá kellene írni egy-két papírt.
- Adminisztráció... - sóhajtott Brad.
- Gyere utánam, hamar végzünk.

A stúdió egyik irodájába mentek.

A lány szürke kisegérnek látszott első pillantásra, de ez csalóka kép volt. A titkárnos image mögött egy szépség rejtkezett. Bradnek volt szeme az ilyesmihez.

- Mi még nem találkoztunk - jegyezte meg Brad.
- Valóban - ismerte el a lány. - De téged mindenki ismer, s én pedig csak egy egyszerű alkalmazott vagyok.
- De neved azért csak van?!
- Persze, Joana-nak hívnak. Itt és itt írd alá - mutatott oda.

Brad odafirkantotta a nevét, fél szemmel a lány fürkészte.

- Rendes tőled, hogy segíted a prevenciót. Tudod, ez egy fontos dolog.
- Aha - mondta Brad egy újabbat sóhajtva.
- Bánt valami? - kérdezte a lány.
- Vannak gondjaim, ha erre vagy kíváncsi.

Brad próbált úgy tenni, mintha minden rendben lenne, de messziről lerítt róla, hogy ez nem igaz. Kusza, szőkésbarna hajtincsei végtelen ártatlanságát próbálták bizonygatni, de zöld szemében megmagyarázhatatlan sötétség csillogott.

- Végeztünk? - kérdezte.
- Igen.
- Akkor én megyek - felelte, és megindult.
- Kár, hogy nem akarsz róla beszélni.
- Talán majd máskor.
- Engem itt megtalálász.

Este volt, egy magas épület tetejéről szemlélte a horizont irányába elnyújtózó várost, mely fényárban úszott. Fénypontok ezrei mosódtak össze, a sugárutak, mint fénykígyók kúsztak geometrikus mintát alkotva. Nagyon különös volt. Talán még sosem látta így. Eszébe juttatta az emlékeket a szélfúttá hegycsúcsról. Ez azonban egy kissé más volt, narancsos, sárgás, fehéren izzó élő tenger. Mint megtévedt molylepke, úgy érezte magát. Lehet, hogy végtelenül egyedül. Minden olyan újnak hatott, mintha most kellene rácsodálkoznia a világra. Mintha még sosem találkozott volna vele. De ez itt igenis más volt.

Sokáig állt ott, és tűnődött. Tűnődött azon, hogy hányszor ölt már, s tűnődött azon, hogy ki is ő valójában. Nem csak egy árny-e, melyet e roppant ragyogás fénye vetít egy láthatatlan falra. Ki tudja? Meglehet, hogy igaz. Hogy Seth csupán egy árnyjáték bábosa. Amint figyelt vagy csak bámult, Scarlett telepedett mellé.

- Te itt? - lepődött meg Brad.

- És te, kérdezhetném?! - válaszolta a lány.

- Meggondoltad magad?

- Veled kapcsolatban?

- Na mégis, szerinted?

- Nem - vetette oda.

- Lassan túlbonyolódik ez az egész...

- Nem hinném, Brad. Szerintem végtelenül egyszerű.

Brad csak sóhajtott.

- Bámulod a távot - állapította meg Scarlett. - S szerinted ez közelebb visz a megoldáshoz?

- Nem tudom. Csak megtetszett.

- Engem is ez csalogatott ide...

- A látvány?

Scarlett nem válaszolt.

- És jutottál valamire Seth-tel? - kérdezte valamivel később Scarlett.

- Feladott egy rejtvényt - mondta gúnyos hangsúllyal Brad.

- Igen, ez rá vall.

- Te is ezt csinálod?

- Nem igazán...

- Tudom, te a bolondját szoktad járatni az emberekkel. Kiadod magad ártatlan és elviselhetetlen különc lánynak...

- Azt hittem, így le tudlak rázni.

- S lám, mégis itt vagy.

Brad egyre csak a lányt bámulta, tekintetük össze-összetalálkozott. Végül Brad odahajolt és ismét azzal próbálkozott, hogy megcsókolja Scarlett-et.

- Ezt ne, Brad! - tiltakozott. - Tartogasd inkább az ilyesmit Joana-nak.

Brad meglepődött ezen.

- Csak őt is megölném.
- Miből gondolod?
- Csak tudom...

Scarlett még maradt, de Brad fogta magát és távozott. Nem látta értelmét, hogy maradjon. Várta őt egy vajszín csíkokkal díszített narancssárga sportkocsi, mellyel az épület előtt parkolt. Egyenesen haza ment. A fények csíkokká mosódtak, halvány derengéssé.

A ház végtelenül üresnek tűnt, ledobálta magáról a ruháit, és befeküdt az ágyba. Az álom gyorsan utolérte őt, egyre csak a fejébe villantak a képek. Egy ezerszínű száguldó világ. Egy-szerre volt sötét és világos, ahogy a sportkocsiban száguldott. Szinte alagúttá szűkült a világ körülötte. Csak a sebesség, s valahol úgy érezte, hogy a száguldás kaland. Minden csupán egy villanás, egy töredék másodperc, míg elrohan a táj, s csak az úttestre festett vörös-sárga csíkok irányítják a lelkét.

Álmában teljesen lenyomta a gázpedált, s ő ezt élvezte. A sportkocsi sebességváltója az utolsó fokozatba kapcsolt. Esett az eső. Örültség volt, amint csinált, de ez csak egy álom. A motor egyenletesen vonyított. Lehet, hogy minden olyan végtelenül jó volt, lehet, hogy végtelenül szabad volt azokban a pillanatokban.

Azután egy vízátfolyás megdobta a kocsit, mely a szalagkorlátnak csapódott, megpördült, és a levegőbe repült. Az árokba vágódott. Most is szabadnak érezte magát... Felriadt, hiszen csak egy álom volt. Teste a veritéktől volt nedves. Az éjszaka némán ölelte körül.

- Meghaltam - suttogetta.

Reggel volt, de őt még mindig fogva tartotta az álom. Olyan valóságosnak hatott. Mintha üzenni akart volna neki, de ez örültség. Csak bolyongott a villában, meglehet, hogy ő sem találta a helyét, mint néha Rómeó, amikor föl-alá járkált. Azután várta őt a város. Ki tudja, miért választotta ezt az elővárosi villát. Néha jobb szeretne volna, ha a belváros egyik patinás bérházában lakna. Leparkolt, s betévedt az egyik kávéházba. Az üvegfalnál ült le, szeretett kifelé bámultatni. Egyszer csak valaki megállt előtte. Joana volt, a szürkének látszó kisegér. Brad intett neki, hogy jöjjön be.

- Szia! Hát te? - kérdezte a lány.
- Ül le - mutatott az asztal másik felére Brad.
- Mi szél fújt erre? - kérdezte szelíden és csendesesen Joana.
- Miért furcsállod, hogy itt vagyok?
- Nem furcsállom... - tiltakozott a lány.
- Én is kérdezhetném, hogy hát te?
- Én mindennap erre járok, de te nem.
- Ez igaz.

Brad most olyan csibészesen nézett. Joana pedig bedőlt. Nem tudta levenni a szemét a fiúról.

- Tudod, hogy bámulsz? - kérdezte a legtermészetesebb módon.
- Bocsánat - mentegetőzött a lány. - Nem szándékos.
- Akkor csak véletlenül rajtam felejtetted a tekinteted... Megesik, hogy megbámulnak, elvégre modell vagyok.

- Igen. Az - mondta Joana.
  - Tehát minden nap itt jársz el...
  - Mivel ez az út vezet a stúdióba - érvelt a lány.
- Brad csak különös pofát vágott.
- Mit akar ez jelenteni?
  - Semmi különöset - felelte Brad.
  - Ki fog hűlni a tejeskávé - jegyezte meg a lány.
  - Talán.

Brad megkeverte, majd egy nagyot kortyolt belőle.

- Nem egy átlagos srác vagy.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Semmi többet, mint amit ez a mondat jelent.
- Néha nem értelek.
- Nem is baj. Nem kell mindent értened.

Brad egy kicsit összezavarodott. Eredetileg ő akart játszózni a lánnyal, de most azt az érzése támadt, mintha ez fordítva lenne.

- Tudod, te magad is egy rejtvény vagy - kezdte Brad. - Felöltesz egy álcát, és onnan szemléled a világot.
- Szeretted a rejtvényeket? - kérdezte a lány.
- Az azért túlzás. Van egy az életemben, amit meg kellene fejtenem, de nehezen megy.
- És hogyan szól?
- Röviden összegezve: mitől vagyok én különleges?
- Az lennél? - kérdezett vissza Joana.
- Valamiért igen.
- S ki mondta ezt neked?
- Az lényegtelen.
- Egy valaki, vagy több valaki?
- Többen.
- Akkor igaz lehet... S miért nehéz megfejteni?
- Mert senki sem segít.
- Olyan bonyolult lenne?
- Úgy találom, igen.
- És gondolod, hogy aki segíthetne, azok tudják az igazat?
- Igen.
- Mégsem mondják el.
- Igen.

- Mi okuk lehet rá?

- Sajnos ez is csak akkor nyerne értelemet, ha ismerném a választ - mondta Brad.

- Majd gondolkozom rajta én is - ajánlotta fel a lány.

Brad csak bólintott egyet.

Úgy vélte, a lány, Joana, nagyon messze van attól, hogy bármiben is segítsen neki. Ahhoz tudni kellene a teljes igazságot. Nem sokkal később Joana, mivel sietnie kellett, elment. Majd Brad is tovább állt.

16. Lelkiismeret

Brad az óceánparti sétányon álldogált nem messze a leparkolt sportkocsijától, amikor Lelkiismeret jelent meg. Egy darabig csendben voltak, nem szóltak egymáshoz. Brad a távot bámulta, a végtelennek tűnő víztükröt, s érezte az illatát.

- Álmodtam - törte meg végül a némaságot Brad. - Álmomban meghaltam - folytatta.
  - És tulajdonítasz neki jelentőséget?
  - Valószerű volt.
  - Minden álom az.
  - Szerinted megtörténhet a valóságban is?
  - Szoktál száguldozni?
  - Nem igazán.
  - Akkor? - vont vállat Lelkiismeret.
  - Újra öltem. Nem emlékszem rá, de az újság fotója eloszlatta a kétségeimet. Elvágott torkú lány és fekete magnólia.
  - A rendőrség már nagyon kereset...
  - Valószínűleg csak sötétben tapogatóznak. Talán ez is Seth műve.
  - Félned kellene.
  - Meglehet, hogy félek.
  - És pontosan mitől?
- Brad elgondolkozott.
- A jövőtől, Seth-től, ki tudja?
  - Utazz el néhány napra.
  - Talán. Ajánlottak egy munkát Velencében. Lehet, hogy el kellene fogadnom...
  - Akkor tedd azt.
  - S gondolod, így megszabadulhatok egy időre Seth-től? - kérdezte Brad.
  - Ez hiú ábránd. Seth mindenütt megtalál, ha akar.
  - Gondoltam.
  - Azért mégis, szerintem jót tenne neked.

Brad újra az óceán felé fordult. Most békés volt és csendes, az égen sirályok szálltak, s kiáltásaik elvegyültek a szélben. Szőkésbarna hajtincseibe néha bele-belekapott a légmozgás, s olykor úgy tűnt Bradnek, már sosem lesz vége. Az álomból rémálom lett attól a pillanattól fogva, amikor először döbbsen rá, hogy ölt.

- Te sem mondasz semmit, te sem segítesz megfejteni a rejtvényt - mondta szemrehányóan Brad.

Lelkiismeret csak hallgatott.

- Most is hallgatsz, mint mindig.

- Mit vársz tőlem? - kérdezte Lelkiismeret.
  - Hogy legalább te mellém állj.
  - Én melletted állok.
  - Nem nagyon veszem észre - felelte szemrehányóan Brad.
  - Az a te bajod!
  - Meglehet, hogy itt nem lelek válaszokat... - töprengett el Brad.
  - Meddig mennél el az igazságért?
  - Talán a világ végére is.
  - Akkor tedd azt - ismételte meg.
  - Miféle tanács ez?
  - Egy jó tanács - válaszolta Lelkiismeret.
- Brad csak nézett rá oly bambán.
- Én a helyedben megfogadnám...

17. Velence

Brad még sosem járt itt, újdonság volt neki minden. A város egy külön világot alkotott. Ez lenyűgözte őt. Még az is meglehet, hogy szívesen élne itt. De ez csak amolyan kósza ötlet volt. Egy reneszánsz villát béreltek neki, ahonnan csodás kilátás nyílt a városra. Kedvére valónak tartotta a fotózást is, ahol egy vámpírt alakított, aki éjszaka szedi gyanútlan áldozatait a paloták gyertyafénytől megvilágított termeiben. Később eszébe jutott, hogy ez a kitalált szerep mennyire hasonlít a valóságra.

Különösek voltak az este fényei a városban, szinte összemosódtak egyetlen folttá. A Szent Márk tér oroszlánjai lusta, sötét formává lényegültek. A csatornák vize némán hullámzott. A stáb lassan összekupakodott, s ő mintha céltalanul bolyongott volna.

- Látom élvezted - szólította meg a partnere, a fiatal, csinos lány.
- Azt hittem, már elmentél.
- Nem. Valahogy hívogató az éjszaka.
- Lehet benne valami - ismerte el Brad.

A lány, Cintia egész közel húzódott Bradhez, mintha még most is tartana a fotózás.

- És mik a terveid? - kérdezte Brad.
- Talán elmehetnénk valahová.
- Gondolod, helyes lenne a munkát a magánélettel vegyíteni?
- Rémeket látsz, Brad. Mitől félsz?
- Magam sem tudom.
- Ugyan, ne keresd magad.
- Rendben - egyezett bele a fiú.

Megindultak egy vízitaxi felé. Cintia végig fél szemmel Bradet fürkészte. Kíváncsi lett volna rá, hogy mi járhat most a fejében.

De Brad egyszerre volt egyszerű és bonyolult. Lelkének minden titkos rezdülése önmagában is felért egy feladvánnyal. S e feladványok lehet, hogy túl bonyolultak egy olyan lánynak, mint Cintia. Ám Brad igyekezett erről tudomást nem venni. Nem sokkal később ott ültek egy elegáns bárban, ahol minden a régmúlt idők fényűző életére emlékeztetett. Egy olyan hely, ahol egy pohár ital kerül annyiba, mint máshol egy egész üveg.

- Azért örülök, hogy eljöttél - mondta Cintia. - Néha el kell egy kicsit lazulni. Holnap megint fotózás.

- Lehet, hogy igazad van - erőltetett az arcára egy mosolyt Brad.

Közben egyfolytában a pohárral játszadozott, melyben whisky-gyömbér volt.

- Tulajdonképpen miért lettél modell? - kérdezte Cintia.

Brad meglepődött ezen a kérdésen.

- Talán mondhatnék valami sablonosat, hogy a hírnév meg a pénz... de igazából nem tudom.
- S most azt gondolod, hogy én ezt furcsállom?! Valahogy mind így vagyunk ezzel, Brad.
- Akkor ígyunk erre.

Az est hátralévő része Velence bűvöletében telt. Megbabonázta őket az a különös hangulat, mely semmi máshoz nem volt fogható. Az épületek, a csatornák és a terek, ahogy egyszerre próbált modern lenni, de ugyanakkor megtartotta azt a patinás eleganciát. Brad gondolatai néha elkalandoztak. Félt, hogy megint ölni fog, s félelme nem volt alaptalan. Meglehet, hogy Seth valahol itt rejtőzik e díszletek között, s csak az alkalomra vár.

Reggel lett. Brad félve gondolt vissza a tegnapi. Attól tartott, hogy ismét valami meglepetés éri őt. De az most szerencsére elmaradt. Összeszedte magát, és a fotózás helyszínére indult.

- Még korán van - szólította meg valaki. Seth volt. - Velencében mulatod az időt? Szép város. Csak nem tőlem menekültél idáig?

- Minek jöttél? - kérdezte Brad.

Fűzőld szemében gyanakvás csillogott.

- Meg fogod őt ölni, Brad.

- Nem. Soha.

- De! Ha én úgy akarom...

- Nem! - erősködött Brad.

Gyanakvóan méregette Seth-et.

- Menj el, Seth.

- Miért tenném?

- Akkor meg mondd, hogy mit akarsz?!

- Lelked titkos vágyát...

- Mi lenne az?

- A szélfúttá hegycsúcs.

Brad csak legyintett.

- Tudtad, hogy a Szent Márk Bazilika lovas szobrát Konstantinápolyból zsákmányolták? Eredetileg a Hippodromot díszítette...

- Mire akarsz ezzel kilyukadni?

- Velencének önigazolás kell, ahogy neked is.

- Továbbra sem értem.

- Mégsem volt hiábavaló elvinnem téged arra a helyre.

- Én nem vágyom világhírnemre - nyugtázta Brad.

- Talán. De az, amit ott láttál, a lelkedbe költözött, ezt kár tagadnod.

Brad eltűnődött.

- És mi van, ha igen? - kérdezte.

Seth elvigyorodott.

- Nehéz téged kiismerni - mondta Brad. - Pedig azt hinné az ember, hogy egyszerű eset vagy...

- Mélyen szántó szavak...

- Most tényleg azt akarod, hogy megöljem őt is?

- Miért ne?

- Számodra ez örömet okoz?

- Számodra öröm volt végignézni, mint elvágták olcsó életű anyád nyakát, és elbúcsúztatták mihaszna életét egy fekete magnóliával? - kérdezett vissza Seth.

- Már nem tudom.

- Dehogyan is nem tudod.

- Régen volt.

- Annyira azért nem. Az ilyesmit nem egykönnyen felejt el az ember.

Brad most nem tudott Seth szemébe nézni, vagy nem mert. Ki tudja?

- Mi van, fáj az igazság?!

Brad nem szólt.

- Csak nem beletapostam a szegény kicsi Brad lelki világába? - élcelődött Seth.

Brad elindult, ott akarta hagyni Seth-et, már majdnem elvegyült a tömegben, amikor Seth utána kiáltott.

- Várj! Ne menj el.

Brad megállt, és visszanézett. A tavaszi szél borzolta szőkésbarna hajtincseit.

Seth magához intette.

- Mesélj nekem arról az érzésről, a hegytetőről...

- Mit akarsz hallani?

- Csak amit benned kelt.

- A múltkor, este volt... Én egy magas épületről figyeltem az esti fényeket, a város fényeit. Úgy éreztem, mint akkor ott...

- És? - türelmetlenkedett Seth.

- Nincs semmi és.

- Én másképpen gondolom - firtatta Seth.

- Tagadhatatlan, hogy megmarad bennem valami.

Seth úgy tett, mint aki elgondolkozik.

- És visszavágysz oda? - kérdezte.

- Nem tudom - vont vállat Brad.

Seth annyiban hagyta a dolgot.

- És hogy tetszik Velence?

- Furcsa - mondta Brad.

- A modell csaj, Cintia, látom, még sincs kedvedre.

Brad csak egy grimasszal válaszolt.

- De a szituációt élvezed!? A vámpírságot, a barokk pompát, az éjszakát, Velencét.

- Az csak játék.

- Talán.
- Mire akarsz ezzel célozni?
- Lényegtelen.
- Nem. Neked minden gesztusod és félmondatod jelentőséggel bír!

Seth csak vigyorgott.

- No lám csak...
- Hagyjuk a játszadozást - mondta Brad. - Ismét megkérdezem, miért vagy itt?
- Hát csak látni akartalak.
- Láttál már eleget...

Seth odament Bradhez, közel, szorosan mellé. Körbe járta őt.

- Nem, közel sem eleget.

Érezte Brad illatát, mely számára olyan volt, mint lepkének a lámpa fénye. Magába szívta, amint beleszagolt a levegőbe. Brad háta mögé került, és kezével magához vonta őt.

- Minden másnál édesebb lesz a pillanat, amikor végre teljesen az enyém leszel... - súgta a fiú fülébe szinte hangtalanul.

Azután fogta magát, és elment.

A délelőtti fényei gyorsan váltakoztak. Ezernyi árny, ezernyi szín keveredett. Ez újabb és újabb képekre inspirálta a fotóst. Brad némiképp nyugtalan volt Seth felbukkanása miatt, de ezt igyekezett nem kimutatni munka közben. A Szent Márk térről egy reneszánsz palotába ment át a stáb. Itt is készítettek egy-két sorozatot, azután majd eldöntik, hogy felhasználják-e. Minden olyan különös volt, a felszínre törtek az elfojtott álmok, melyek most eleven erővel éltek. Néha rémisztő volt belegondolni ebbe, hogy ilyen varázssos erővel bír a város. Seth sosem tűnik fel csak úgy, annak mindig komoly oka volt. Mondhatni azt, hogy jelentőséggel bír.

Ebédszünet következett, s Cintia úgy döntött, újabb rohamot intéz Brad ellen. Érzett iránta valamit. Valószínű, hogy csak egy futó kalandot akart, talán egy együtt töltött éjszakát, semmi többet, de az is lehet, hogy a folytatás is a fejében járt. Ami Bradet illeti, ő nem akart tőle semmit. Túlságosan félt, hogy rossz vége lesz a dolognak, pláne így, hogy megjelent a színen Seth is. Szavai még a fülébe csengtek, melyekben felvetette a lehetőséget, hogy meg fogja ölni Cintiát. A baj ott kezdődött, amikor Cintia egyre rámenősebb lett. Ő persze nem sejtett semmit, ő egyszerűen csak olthatatlan vágygal vonzódott Bradhez.

A lagúnák és csatornák vize lágyan hullámzott, a levegő szinte alig mozdult, csak egy kis könnyű szél fújt, melyet éppen hogy csak érezni lehetett. Minden olyan ideális volt. Minden olyan eszményi és misztikus, varázslattal teli. Ez a hely egyszerűen valami végzetes hatalommal bírt az emberi lelkek felett, sőt még Seth-et is vonzotta.

Megint megnyúltak az árnyékok, és sötét lett, s Velence fényei apró kristályokként csillogtak. Valami örület hatalmasodott el, mely végigszaladt a városon, és rátalált Bradre. Talán Cintia hibája volt, amikor túl erőszakosan akarta az éjszakát Braddel, és Brad nem tudott ellenállni. Most Cintia ott feküdt a márvány kövezeten, Brad pedig egy konyhakést tartott az egyik kezében, oda volt már készítve a szál fekete magnólia, s az a pillanat következett volna, hogy egyetlen mozdulattal elvágja a lány nyakát. Küzdött ellene...

Azután megjelent Seth. Mindig így volt, csak reggelre ez a feledés homályába merült eddig minden alkalommal. Most is a fülébe suttogott egyszervolt szavakat.

- Tedd meg Brad! - biztatta. - Vágd el a nyakát.

- Ne... - könyörgött Brad.

- Ő is olyan könnyű vérű és olcsó, mint anyád volt, nem érdemel más sorsot.

- Nem akarom... - mondta Brad.

Seth azonban nem hagyta annyiban.

- Miért szánod őt? Miért adnád meg neki a kegyelmet? - kérdezte.

- Nem akarom megölni, kérlek!

- Mindig ez van, Brad. Mindig eljátsszuk ezt a színjátékot. Te könyörögsz, de végül mégis csak megteszed, amit meg kell tenned!

Brad arcán könnyek folytak végig. Füzöld szemében harag és fájdalom remegett.

- Engedj szabadon, Seth.

- Nem lehet, ezt te is tudod. Mindennek ára van. A kívánságod árát most fizeted meg.

Seth megfogta Brad kezét, amelyikben a kés volt...

A reggel lusta volt és álmos, a fotózás utolsó napja. Bradnek és Cintiának már meg kellett volna jelennie, de nem voltak sehol. Bradet megtalálták, úgy kellett kivenni az ágyból, de Cintiának nyoma veszett. Nem találták.

- Részeg vagy, Brad?! - kérdezte a producer.

- Nem. Nem, én nem tudom...

- Talán drogoztál? A múltkori eset óta megígérted, hogy...

- Nem. Esküszöm - szakította félbe Brad.

- Akkor mi az isten van veled? Mivel ütötted így ki magad?!

- Nem tudom...

- És hol van Cintia?

- Cintia eltűnt? - kérdezte félve Brad.

- Nem találjuk sehol.

Brad rosszat sejtett.

- Én nem tudok róla semmit.

- Ez több mint furcsa. Nem együtt mentetek el? - kérdezte.

- Nem. Nem, ő máshová ment - tiltakozott Brad.

- Nem értek semmit.

- De hidd el.

- Jól van, elhiszem, de ez aggasztó. Talán szólni kellene a rendőrségnek.

- Meglehet - motyogta Brad.

- Szedd össze magad, bár ennek a fotózási napnak már úgyis lőttek... Még sosem volt ilyen.

- Sosem - ismételte Brad.

- Reméljük, előkerül.

- Igen.

A producer viharosan távozott, és Brad egyedül maradt. Nem sok mindenre emlékezett szokás szerint, de azt sejtette, hogy valami baj lehet. Attól tartott, újra ölt.

Este lett, és Cintia még mindig nem került elő. Ez volt az utolsó nap Velencében, reggel már egy gépen fog ülni Brad. Eltűnődött a csendben, már-már félelmetes volt, s körülölelte őt. Azután Seth jelent meg nála, talán várta őt, vagy nem. Ki tudja?

- Hová lett Cintia?! - támadta le a kérdéssel Brad.

- Elnyelte őt valamelyik kanális... - húzta mosolyra a száját Seth.

- Mit beszélsz?!

- De lehet, hogy mégsem...

- Miket hordasz össze?

- Mit érdekel téged ez a csaj?

- Megöltem?

- Hát innen fúj a szél?! Szerinted, Brad?

- Nem tudom. De ha megöltem volna, akkor már tele lennének az újságok a gyilkossággal. Egy ilyen hír nem marad titokban...

- Lehet, hogy nem te ölted meg - mondta Seth.

- Mégis meghalt.

- Bizony.

- Akkor ki volt? Te?

- Jobb híján öngyilkos lett...

- Te már nem tudsz mélyebbre süllyedni.

- Neked kellett volna megölnöd.

- De nem tettem...

- S ennek most örülni kéne?! Így is meghalt.

- Miért?

- Mert ismert téged. Én csak elvégeztem azt, amit te nem.

Brad hallgatott egy darabig.

- Sosem lesz vége, igaz?

Seth csak vállat vont.

- Szerinted? - kérdezte.

Brad megint csak hallgatott.

18. Újra otthon

Brad valahogy nagyon egyedül érezte magát, még hatása alatt volt annak, amit Seth mondott. Úgy érezte, képtelen megbirkózni önmaga a történetekkel. Így fogta magát, kocsiba ült, és Scarlett lakására ment. Becsöngetett. A lány ajtót nyitott.

- Te meg?! - kérdezte Scarlett.
- Beengedsz?
- Megviseltnék tűnsz... Azt hittem, szórakozol egy jót...
- Én is. De mint minden álomból rémálom lesz, ha Sethről van szó.
- Miért?
- Pont neked magyarázzam?
- Igaz, de ezért elmondod?
- Seth megölte a lányt, akivel a fotósorozat készült - mondta Brad.
- Seth maga?
- Nem, tulajdonképpen azt mondta, hogy öngyilkos lett, de ez csak a dolgok valódi természetének az elkendőzése.
- Nem te öltél?
- Állítólag nem. Ez dühítette Seth-et.
- Akkor most valami megtört.
- Nem hiszem.
- Miért?
- Mert a lány így is, úgy is meghalt. Seth világosan megmondta, hogy miattam. Ő csak befejezte azt, amit én elkezdtem.
- Én továbbra is azt mondom, ez előrelépés.
- Hogy hogy?
- Seth csak büntudatot próbál benned kelteni. Nem te öltél, hanem ő.
- Talán igazad van - ismerte el Brad.
- Akkor?
- Meg kellene szabadulnom tőle.
- Az első lépést megtetted.

Vörös és sárga csíkok az úton, melyeket megvilágít a sportkocsi fényszórója. Újra az az álom, amint körülölelte őt az éjszaka. Sebesség és száguldás. Száguldás, melyet élvez és érez. Minden, mint titkos árny növekszik, s ő lassan már képtelen kontrollálni az eseményeket. Olyan különös, olyan szürreális, mégis tökéletesen valóságosnak hat az álom. Ő elhiszi, hogy az, ő érzi. Sebesség. Szinte érzékelhetetlenné válik a külvilág, a távolságok elkopni látszanak, mint a folyton író ceruza, mely jeleket ró egy papírlapra vég nélkül. Ő is ezt teszi. Egy kaland, talán ennek indult. Érdekes ez az álom, ahogy így visszatért. Most is vegyes gondolatokat

ébreszt benne. Semmi sem az, aminek látszik. Száguldás, amint a gázpedált tövig nyomja, s a sportkocsi motorja vadul zúg.

Az idő lelassulni látszik az utastérben, míg odakint minden elrohan. Furcsa és szokatlan kettősség. Éles kanyarok és hosszú egyenesek váltják egymást, ki tudja, merre jár. Az égen a Tejút sávja ragyog fel, messze a városi fények zavaró hatásától. Lehetetlen állapotban van. Talán élvezi. Végtelenül szabad ezekben a pillanatokban. Az élet is csupán egy pillanat, csak ezt nem mondja el senki sem. De Seth lehet, hogy egyszer megsúgja majd.

A vízátfolyás pont úgy, mint ahogyan először álmodta, most is megdobja a kocsit, mely a szalagkorlátnak vágódik, majd megpördül a levegőben. Ül valaki mellette. Nem látja az arcát, nem is emlékszik rá előző álmából. A kocsi az árokba vágódik. Ő felriad az álomból, verítéktől nedvesen.

- Csak egy álom - ismételteti Brad újra meg újra, hasztalan.

A prevenciós fotózás utolsó napja volt. A város lustán és álmosan nyújtózott azon a délelőttön. Brad még az éjszaka hatása alatt volt, s csak bolyongott. Nehezeire esett összeszedni a gondolatait. A munka sem kötötte le a figyelmét úgy, mint máskor. A háttérben ott sürgött-forgott Joana is, akárcsak valami észrevétlen, de fontos tényező, mely ugyan nem látható, működése azonban mégis nélkülözhetetlen.

- Szia! - szólította meg Joana Bradet a munka végeztével.

- Ez az utolsó nap.

- Igen.

- Egyszer mindennek vége szakad - mondta Brad.

- Furcsa vagy ma.

- Az éjszaka miatt.

- Miért?

- Rémálmom volt.

- Mindenkinek vannak néha rémálmai.

- Meglehet - sóhajtott Brad.

- Gondolkoztam azon, amit múltkor mondtál.

- A rejtvényen?

- Azon.

- És jutottál valamire?

- Nem. Ahhoz jobban kellene, hogy ismerjelek.

- Na igen - sóhajtott fel ismét Brad. - És mi akadályoz meg téged ebben? - kérdezte nem sokkal később a fiú.

- Úgy vélem, te magad.

- Akkor talán változtatnunk kellene ezen, ha te is akarod.

A lány, Joana csak bólintott.

- Gyere! - mondta Brad.

- Hová viszel?

- Majd meglátod.

Brad a sportkocsiba ültette a lányt, és a villához vitte, ahol lakott. A külváros legelőkelőbb negyede volt. Ahogy a felhajtón leparkolt, és kirajzolódott az épület visszafogott eleganciája, valami különös érzés fogta el Joana-t.

- Itt laksz? - kérdezte a lány.

- Igen. Gyere be.

Beléptek. Rómeó fogadta őket.

- Nem bánt - mondta Brad.

A farkas megszagolta Joana-t, majd eloldalgott. Joana bent a nappaliban nézelődött.

- Kellemes - állapította meg. - Kivételes ízlésre vallanak ezek a képek.

- Úgy találod?

- Igen. Határozottan.

Azután a zongorához ment.

- Játsszol rajta?

- Nem igazán.

- Akkor?

Brad csak vállat vont.

- Érdekes.

- Mire gondolsz?

- Tudod az, hogy hol lakik valaki és milyen a berendezés, sokat elárul.

- Mi a véleményed?

- Van itt valami, ami úgy érzem, nem egészen te vagy...

Brad eltűnődött. Ezt nagyon érdekesnek találta.

- Kifejtenéd ezt bővebben?

- Ez az egész, mintha egy vágy vagy álom volna, de mintha ezt ketten álmodták volna meg.

- S ki lenne a másik fél?

- Nagyon hasonlít rád, de mégis, valami egészen más...

- Hasonlít rám? - kérdezett vissza Brad.

- Igen - erősítette meg Joana.

Leültek az ülgarnitúrára egymással szemben. Joana néha meg-megbámulta Bradet, azután a tekintete máshova kalandozott.

- S most már jobban ismersz?

Joana arcán egy mosoly futott át.

- Ez még csak a felszín.

Brad nem tudta igazán, hogy mit mondjon. Ha ugyanis feltárná az igazságot, az beláthatatlan hatással lehetne. Nem tudja előre kiszámítani, hogyan reagálna a lány. Pedig ez fontos elem, mondhatni, a legfontosabb az életében. Joana viszont azt mondta, csak úgy tudja megfejtetni a rejtvényt, ha jobban ismeri.

- Mostanában van egy visszatérő álmom - kezdte Brad. - Éjszaka van, s száguldozom egy úton. Esik az eső, s egy vízfolyáson megcsúszik a kocsi. Balesetet szenvedek, és talán meghalok. Van velem valaki...

- Kicsoda?

- Nem tudom. Az álomban nem látom az arcát.

- Nem kellene száguldoznod - tanácsolta a lány.

- Ez a legfurcsább. Nem szoktam.

- Nem szoktál?! - lepődött meg Joana. - Pedig mindenki, akinek ilyen sportkocsija van, néha száguldozik. Csak úgy kalandból.

- Lehet.

- Ha nem szoktál, akkor meg mitől félsz?

- Mert nagyon valódi.

- Minden álom az.

- De ez most más. Érzem.

- Talán igazad van.

- De mit jelenthet?

- Meglehet, hogy figyelmeztet.

Bradnek is és Joananak is valami dolga akadt, de megbeszélték, hogy később találkoznak. A Nap szinte átrohant égi pályáján, sötét lett, este, amikor újra leültek egy ital mellé. A lány arany fények, melyeket a lámpatestek árasztottak magukból, szinte valószerűtlenné tették az időt. Egy ideig zavartalanul beszélgettek, majd váratlanul valaki, mint egy sötét árny, megtelepedett a terem sarkában lévő asztalnál. Seth volt az.

- Zavar valami? - kérdezte Joana, amint Brad viselkedése megváltozott.

- Nem, semmi - hárította el Brad.

Fél szemmel azonban folyamatosan Seth-et figyelte, aki ennek ellenére sem zavartatta magát, sőt egyre szemtelenebbül méregette őket.

- Jómultkor ott hagytuk abba, hogy van egy rejtvény, miszerint te különleges vagy - kezdte Joana.

- Valahogy úgy.

- Megfejtésre vár ez a feladvány, mármint az, hogy miért?

- Igen - bólogatott Brad.

Fűzőld szemében megint valami félelem remegett, s egyre csak Seth járt a fejében, aki baljós gondolatokat ültetett el az agyában.

- Talán mennünk kellene.

- Miért? - értetlenkedett a lány.

- Jobb lesz, ha megyünk - erősködött Brad. - Menj előre, várj meg a kocsinál, mindjárt ott leszek én is.

Amikor már Joana kint volt, Brad Seth-hez lépett.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte.

- Semmit, amit eddig ne akartam volna - válaszolta Seth.

19. A halál angyala

Seth a nyomában volt. Az álomból valóság lett a szakadó esőben, mely hirtelen jött. Nem számított rá senki sem. A sportkocsi roncsai az árokban hevertek. Seth ott térdelt Brad mellett, aki haldoklott. Szájából vér tolult elő, mely végigfolyt egy csíkot húzva a nyakán.

- Mentsd meg Joana-t - mondta Brad akadozó hangon Seth-nek.

- Miért?

- Én a tiéd vagyok, de ő, ő semmiről sem tehet.

Seth csak hallgatott.

- Mentsd meg, hatalmadban áll - kérlelte.

- S te inkább meghalnál?

Brad csak intett.

- Gyere, megyünk valahová - mondta Seth.

Sivár volt és romos, mintha atomrobbanások tüze emésztene, és végtelen. A szenvedés helye, a pokol. A megölt lányok lelkei gyűltek Brad köré, s újra és újra átérték a halálukat, és ezt Bradnek végig kellett néznie.

- Ez vár rád - mondta Seth.

- Tudom.

Újra a kocsi roncsa tűnt elő.

- Élni fogsz, Brad - mondta Seth, és elment.

Nem sokkal később sziréna hangját vélte hallani Brad. Talán mentőét. Minden olyan zavaros volt, alig kapott levegőt, minden egyes lélegzetért meg kellett küzdeni. Végül elájult. Minden elhomályosult.

Napok teltek el, amikor magához tért. Nehezebb esett felfogni mindazt, ami történt. Mintha csak ismételten átélte volna az álmot. De ez most a valóság volt.

- Hol vagyok? - kérdezte Brad.

- Kórházban. Balesete volt - felelte egy nővér.

- Volt velem egy lány is a kocsiban... Vele mi van?

- Ő is túlélte. A szomszéd kórteremben fekszik.

Majd a nővér távozott. Brad egyedül maradt a gondolataival. Zavaros volt az egész, de azért emlékezett jónéhány részletre. Úgy tűnt neki, mintha meghalt volna, de mégsem, hiszen most itt van. Emlékezett arra is, hogy Seth-tel beszélt. Joana élete volt a tét. Gyorsan szaladtak a percek, melyek órákká, hetekké álltak össze, mígnem egyszer csak megjelent a kórházi szobában Seth.

- Már vártalak - mondta Brad.

- És vajon tudod-e, miért jöttem?

- Nem - rázta a fejét Brad.

- Emlékszel mindenre?

- Nagyjából.

- Helyes - felelte Seth. - Csak egy icipici heg fog emlékeztetni a dologra, hogy soha el ne feledd.

- Nekem úgy tűnik, mintha meghaltam volna...

- Talán így is volt.

- De élek.

- Igen.

- Furcsa.

- Nincs ebben semmi furcsa - erősködött Seth.

- Nem hiszek neked.

- Ahogy gondolod.

Seth közelebb húzódott Bradhez.

- A kérdés az, hogy miért élek? - tette fel Brad.

- Talán a véletlenek összjátéka, talán szerencse - válaszolta Seth.

- Téged ismerve nem.

- Akkor ez egy újabb rejtvény, Brad.

- Megkaphattál volna...

- Meglehet.

- Vagy mégsem.

Seth csak elfintorodott.

- Elárultad magad.

- Amennyiben? - kérdezte Seth.

- Azért élek, mert ha meghaltam volna, a lelkem nem lett volna a tiéd.

- És azt ugye nem hagyhatom - fejezte be a mondatot Seth.

- Kellek neked.

Seth intett a fejével.

- De miért vagyok én ennyire fontos?

- Csak egy lélek vagy a sok közül.

- S minden egyes lélekért megharcolsz? Nem hiszem. Mit számít az, hogy eggyel több vagy kevesebb...

- Még nem fejtetted meg a találós kérdést.

- Valóban. De egy lépéssel közelebb kerültem hozzá - felelte Brad.

- Valóban? - kételkedett Seth.

- Azt hiszem, igen.

Némi hallgatás következett, s néha egymást nézték.

- A baleset miatt volt - mondta Brad.
  - Honnan veszed ezt?
  - Talán egy próba volt, s te azt hitted, hogy el fogok bukni...
- Seth nem szólt.
- De nem úgy alakult, ahogyan eltervezted.

Még eltelt egy hét, azután Bradet kiengedték a kórházból. Mielőtt elment, benézett még Joana-hoz. Egy koranyári nap volt. A betegszobába beszűrődő fények különös árnyékokat rajzoltak. Néha nehéz volt értelmét keresni a dolgoknak, ahogy ott ült egymással szemben Brad és Joana. Brad füzöld szeme ártatlan és hívogató volt, melyben szinte elveszett Joana.

- Remélem, megbocsátasz nekem - kezdte Brad.
- Nem követtél el semmit.
- Miattam történt a baleset.
- Az álom.
- Igen.
- Beteljesült. Pont úgy, ahogy mesélted.
- Valahogy úgy...
- És mégis azt gondolom, nem a te hibád, bár meglehetősen furcsa. De talán léteznek még véletlenek...
- Talán - mondta Brad, de ő birtokában volt egy másfajta igazságnak.
- Úgy vélem, fogunk még találkozni. Megfejtésre vár a rejtvény.

Brad bólintott.

A fények mintákat rajzoltak, árnyak játszadoztak a képzelettel. Brad és Joana beszéltek még egy ideig, apró és lényegtelen dolgokról, de valahogy mindkettejüknek jól esett. Végül Brad elment. Az útja Scarletthez vezetett. Szinte biztos volt benne, hogy a lány tudott a történetről, de kíváncsi volt a reakcióira. Néha nem tudta, mit gondoljon, egyáltalán megbízhat-e Scarlett-ben. Az sem tudta, van-e valami alku Seth és Scarlett között. Még azt sem tudta pontosan, hogy ki is ő valójában ebben a játszmában, vajon kinek az oldalán áll? Megannyi megválaszolatlan kérdés, melyek folyton a fejében jártak. Talán lehet azt mondani, hogy Scarlett várta őt, vagy legalábbis ez volt Brad érzése, amikor ajtót nyitott. Már késő délután felé járt az idő.

- Gyere be! - mondta Scarlett.
- Számítottál arra, hogy jövök, ugye?
- Igen.
- Akkor tudsz mindent.

Scarlett megint csak intett a fejével.

- Seth ismét rejtvényekben gondolkodik - kezdte Brad.
- Ez már csak így van...
- De lassan tisztul a kép...

- Gondolod? - lepődött meg Scarlett. - Nem inkább összekuszálódik, és egyre bonyolultabb lesz?

- Nem.

- Akkor mondd.

- A baleset nem volt véletlen. Seth megkaphatta volna a lelkem, de mégsem így történt.

- Érdekes.

- Történt valami, s te tudod, hogy mi.

- Én?

- Igen, te!

Egy időre csend lett.

- Nem szólsz semmit? - unszolta Brad.

- Mit akarsz, mit mondjak?

- Csak azt, amit tudsz...

- Emlékszel még, amikor azt mondtam, hogy lelkeket gyűjtök, s a tiéd nem kellett?!

- Persze.

- Nos a balesetkor ott voltam, de Seth alkut ajánlott.

- Miért? Ki vagy te?

- A halál angyala - fedte fel Scarlett.

Brad megdöbbsent.

- A halál...

- Igen.

- Nem. Ez így nem stimmel - ellenkezett Brad. - A halál nem válogat, te viszont azt mondtad, hogy csak a jó lelkeket gyűjtöd.

- Ezzel beismernéd, hogy a te lelked nem jó? - kérdezte Scarlett.

Brad nem válaszolt.

- Hát nem érted?! Akkor ott történt valami. A lelked jó, és ennek bizonyosságát adtad, mert azt kérted, hogy Joana éljen, és ne te. Ezzel megtörted volna Seth szerződését, ha meghalsz. Ezért alkut ajánlott nekem Seth, hogy élj.

Brad sejtett valami hasonlót, de így kimondva megrázó erejű volt. Tudatára döbbsent, hogy a Seth-tel kötött szerződés nem örök érvényű, hanem felbontható. Talán ezt a felismerést várta egész új életében, melyet Seth-től kapott.

- De most megint az övé vagyok igaz? - kérdezte.

Scarlett csak bólintott.

- S mit ajánlott neked? - tudakolta Brad némi gúnnyal.

- Az mindegy.

- Nem, nem mindegy!

- Inkább meghaltál volna?

- Igen. Inkább.

Scarlett lakásában elmosódottak lettek a fények, a különös hangulatú art deco berendezés szinte életre kelt. A még mindig döbrent és talán dühös Bradhez lépett, hosszasan nézett bele azokba a fűzőld szemekbe, s az aranylő hajtincseken végigsimította a kezét. Ajkával Brad ajkához ért, s valami szenvedély hatalmasodott el. Forró, és mindent elsöprő, ahogy a fiú viszonzta a csókot.

Másnap reggel volt. Brad fejében a gondolatok és érzelmek kavargtak a tegnapi után. Seth úgy látszik csavart egyet a játszmán. Ez persze nem tette boldoggá őt. Ettől minden csak nehezebb és bonyolultabb lett. Meglehet, hogy Seth ravaszabb, mint gondolta. Mindennek ára van, s Seth is megfizette az árát a halál angyalának, hogy az övé maradjon Brad. Reménytelennek tűnt, hogy valaha is vége lesz ennek az egésznek. Brad csak sodródott ide-oda, maga sem tudta, hogy hanyadán áll. Mint egy végtelen erdő, újabb és újabb fák, amerre csak a szem ellát...

Elment otthonról, s betért valahová egy reggeli kedvéért. Előkelő hely volt a belvárosban, elegáns, még a régi idők hangulatát árasztotta, amikor még ráérték az emberek, s a pillanatok fontosak voltak. Sötét fa burkolatok, réz csillárok és márvány padló. Egy régi kávéház, melyet igyekeztek a modern kor igényeihez igazítani.

Már éppen indult volna Brad, amikor Lelkiismeret jelent meg, így maradt. Lelkiismeret arcán valami halvány mosolyt fedezhetett fel. Bizonyára mindenről tudott, hiszen körülötte mindenki mindent jobban tud, mint ő. Ez néha bosszantotta, máskor nyugtalanította.

- Ül le - intett Brad. - Mi járatban?

- Seth majdnem vesztett - kezdte Lelkiismeret.

- De csak majdnem - tette hozzá Brad.

- És most?

Brad csak vállat vont.

- A halálnak ígért? - kérdezte Lelkiismeret.

- Úgy tűnik.

- Ellenedre van?

Brad igyekezett meg nem hallani a kérdést.

- Most mit mondjak erre?! - kezdte. - Angyalok, démonok, Lelkiismeret...

- Hát ez van - nyögte ki végül válaszként Lelkiismeret.

Brad egy kelletlen mosolyt erőltetett az arcára.

- De ha már így alakult, talán élvezhetnéd?

- Mit élvezek ezen? - hördült fel Brad.

Lelkiismeret csak motyogott valamit.

- Nem sokra megyek veled sem - folytatta Brad. - Te sem árulsz el semmit.

- Mire gondolsz?

- Segíthetnél megfejteni Seth rejtvényét.

- Még mindig ezen rágódsz?

- Van jobb ötleted?
- Különleges vagy és kész. Fogadd el, és ne kutasd az okát.
- Most viccelsz?!
- Mire jó ez?!
- Végleg megszabadulhatnék.
- Azt megteheted máshogy is.
- Hogyan?
- Önzetlenséggel. Látod, elég volt egyetlen jó cselekedet a megváltásodhoz.
- Talán - kellett lenkedett Brad. - De Seth biztosan okosabb és ravaszabb lesz legközelebb...
- Meglehet.
- Na látod!
- És?
- A rejtvény az egyedüli esély.
- Azzal csak a bolondját járatja veled.
- Akkor mondd el.

Lelkiismeret a fejét ingatta.

- Majd Seth elmondja, ha akarja... - tette hozzá.
- De nem mondja! - erősködött Brad.
- És minek neked az, hogy miért vagy különleges, ez csak Seth hóbortja. Nincs jelentősége.
- Akkor menj a fenébe! - mutatott a bejárat irányába Brad.

Lelkiismeret fogta magát és távozott. Brad duzzogott egy darabig egymagában, majd ő is továbbállt.

20. Egy ismerős

Bradet nem hagyta nyugodni, hogy összeesezett Lelkiismerettel. Talán dühös volt, vagy sértett. Nem bírta felfogni, hogy miért ez a titkolódzás.

- Most már ideje volna a végére járni - gondolta.

A helyzet azonban korántsem volt ilyen egyszerű, hiszen ha az volna, akkor már régen túlesett volna rajta. Ám meglehet mégis, hogy a válasz ott van, és mindig is ott volt az orra előtt, csak ő nem vette észre.

Új sportkocsit vett, most ment átvenni a szalonhoz. Hófehér volt, ívelt formákkal és visszafogott középkek díszítéssel. Valahogy most ehhez volt kedve. Néha óráról órára változott a hangulata. Például dühös volt, amikor elzavarta a lelkiismeretét. Most némi öröm járta át, már várta ezt a pillanatot, amint ott állt, és megérintette a járművet. Hiszen különleges volt, akár csak ő. Talán ezt érzi Seth is, amikor rá gondol? Hogy kell egy Brad Raynolds a gyűjteményébe? Örök rejtély.

Nem sokkal később már az első kilométereket tette meg újdonsült szerzeményével. Leparkolt egy üzlet előtt.

- Te Brad Raynolds vagy! - szólította meg egy lány.

- Ismerjük egymást? - kérdezte Brad.

Levette a napszemüvegét.

- Fantasztikusan zöld a szemed - ámult el a lány.

- Tehát? - kérdezte ismét Brad.

- Egy osztályba jártunk középiskolába - mondta. - Nem emlékszel rám?

- Valahogy nem ugrik be - sajnálkozott Brad.

- Nem baj, megesik az ilyesmi. Én Christine Rohn vagyok.

- Tudom, emlékezni kéne...

- Nem sokat beszéltünk egymással, bár már akkor is különleges voltál. Megváltoztál, de ez a vonásod megmaradt.

Brad fülét megütötte ez a szó.

- Nincs kedved velem tartani? - kérdezte Brad.

- Végül is...

Bementek az üzletbe, ahová éppen tartott Brad.

- És mondd csak, miben állt az én különlegességem? - faggatta Christine-t.

- Nehéz megmondani.

- De mégis? - erőszakoskodott a fiú.

- Na jó, megadom magam. Rejtezett benned valami, ami csak arra várt, hogy kibontsa a szirmait. Ez meg is történt, hisz most vonzóbb vagy, mint valaha...

- Csak ennyi lenne?

- Nem. A lelked volt az igazi vonzerőd. Az ipszilon, arra emlékeztetett.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Szára a gyermeki ártatlanság, két ága a felnőttkor. A jó és a rossz közötti választás. Te melyik lettél?

- Úgy érted a jó, vagy a rossz? Mi van, ha egyik sem, vagy mind a kettő egyszerre? - kérdezte Brad.

- Ez furcsa lenne.

- Miért?

- Mert azt jelenté, hogy kettős éned van.

- Gondolod?

- Több ez pusztá gondolatnál vagy sejtésnél. Már-már tudni vélem.

Brad meglepődött e szavak hallatán.

Az üzletben Brad csak egykedvűen kószált. Az eladó segítségét is visszautasította. E viselkedése nem maradt rejtve Christine előtt sem.

- Furcsa vagy, mondtam már?

Brad a fejét rázta.

- Egyébként igen - tette hozzá. - Furcsa vagyok.

- Gyakran jársz ide? - kérdezte másra terelve a szót a lány.

- Szerinted? - mutatott Brad az őt ábrázoló poszterre.

- Belátom, hülye kérdés volt.

Brad nem reagált semmit.

Szemének különös zöldje élénken csillogott, mely foglyul ejtette Christine-t már akkor, amikor találkoztak.

- Csak turkálsz, vagy veszel is valamit?

- Akartam, de elment tőle a kedvem.

- Miért?

- Amiatt, amit mondtál.

- Az igazság néha fáj - mondta a lány.

- Lehet.

- De ez ne vegye el a kedved semmitől.

- Vagyis?

- Szerintem jól állna neked - válaszolta, s Brad kezében nyomott egy dzsekit.

- Igazad lehet.

- Mintha még mindig gyerek volnál. Sosem nősz fel.

- De, hidd el, hogy már felnöttem.

- Nem hinném.

- Ó de, nyugodtan elhiheted.

- Te mindig ilyen voltál? - morfondírozott Brad.

- S vajon te?!

Kérdések kérdések hátán. A válaszok azonban teljesen összekeveredtek. Az előző napokban mintha tisztult volna a kép, de Christine, mint új változó, elbizonytalanította Bradet. Brad megvette a dzsekit, majd visszaindult a fehér sportkocsihoz. Még nem szállt be azonnal, váltottak előtte néhány szót.

- Valamit titkolsz... - mondta a lány.

Brad eleinte csak némán állt ott.

- Tehát igen.

Brad intett a fejével.

- Nem akarod elmondani?

- Hidd el, jó lenne, de nem lehet.

- Értem. Kérdezted, hogy mitől vagy különleges...

- Mitől?

- A gyermeki ártatlanság.

- Nem vagyok ártatlan - válaszolta Brad.

- A gonosz vágya, hogy ezt beszennyezze, mert számára ez mindennél nagyobb öröm és dicsőség.

- Mond neked valamit a fekete magnólia?

- Igen. A magnólia virága fehér, az a legszebb, a legtisztább. A fekete, bár valószerűtlenül ígéző, de a bűn jelképe.

Brad beszállt a kocsiba, még sokáig gondolkozott. Lehet, hogy a lány megválaszolta neki a nagy kérdést? Talán. Hirtelen csend ölelte körül őt. Ez jól esett, mert az utóbbi napok nyüzsgése megviselte. A város hirtelen más arcát mutatta.

- Ez lenne a válasz? - kérdezte magától.

Ez sok mindent megmagyarázna, többek között Seth viselkedését is. A nagy-nagy kirakós és a rejtvény darabkái, melyeket Seth adott fel, összeállni látszottak egy nagy egészé. Még néhány részlet hiányzott, de alakot öltött.

21. Kimondatik Seth előtt

Brad már máshol volt. Az óceánpartnál állt a fehér sportkocsinak támaszkodva, és a távolt figyelte. Azután Seth jelent meg, kéretlenül, de nem váratlanul, és mellé telepedett. Pont olyan szemtelen volt, mint mindig.

- Látom, új a kocsid - kezdte.

- Fehér - válaszolta Brad. - Tudod, mit jelent ez a szín?

- És te? - kérdezett vissza Seth.

- Az ártatlanságot.

- Vagy úgy... akkor képből vagyunk...

- Pontosabban a gyermeki ártatlanságot - tette hozzá Brad.

- És ettől most hasra kéne esnem?

- Neked ez fontos, kár tagadnod.

- Lássuk csak... Adva van az ártatlan kis Brad, akit a mocskok vesz körül, de jön a gonosz, sötét árny, és beszennyezi őt. Minő öröm?!

- Te mondod - felelte Brad.

- Szóval megfejtetted?!

- Igen, megfejtettem - ismételte meg Brad.

- De azért kellett hozzá némi segítség...

Brad csak vállat vont.

- És most?

- Már nem vagy ártatlan - mondta Seth.

- És mi van a bűnbocsánattal? Nem emlékeztet ez az új autó téged semmire?

- És akkor?!

- Feloldozást kaptam az autóbalesetkor, ami azt jelenti, hogy tiszta lap. Ha te akkor nem kötsz üzletet Scarlett-tel, vagy nevezem inkább a halálnak, akkor már a mennyben lennék...

Seth bosszús arcot vágott.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy a lelked újra a tiéd? - kérdezte végül Seth.

- De igen.

- És megbocsátánál hajdan volt feslett életű anyádnak is?

- Hogy jön ez most ide?

- Ha őtöle megtagadod a feloldozást, te miért kapnád meg?

- Továbbra sem értelek...

- Rövid az eszed, Brad. Ez a te gyengéd, az anyád, sosem tudsz neki megbocsátani, s ebből a gyűlöletből teremtettem azt az éned, amely öl. Újra ölni fogsz, Brad, ha én úgy akarom, s akkor hiába minden...

- Nem - ingatta a fejét Brad.

- De, pontosan, hogy de! - jelentette ki nyomatékosan Seth.

Brad egy pillanatra megrettent. Seth minden valószínűség szerint nem a levegőbe beszél, s ha meg is teszi azt, amit mond, akkor Bradnek végleg vége. Brad igyekezett nem mutatni azt az érzést, melyet benne kiváltott ez a gondolat, ám Seth előtt lehetetlen volt eltitkolni.

- Megkukultál? - szólt Seth.

- Elbúksz, majd meglátod - erősködött Brad.

- De magabiztos itt valaki... - mosolyodott el Seth. - Kár, hogy ebből nem lesz semmi.

Brad csak elfintorodott.

Azután Seth, látva a dolgok alakulását, otthagya Bradet gondolkodni.

Brad továbbra is a fehér színű, ívelt formájú sportkocsit támasztotta, s egyre csak bámult maga elé. Seth ugyan elismerte pillanatnyi vereségét, ám talán joggal, úgy vélte, hogy a háborút még nem vesztette el. Ez félelemmel töltötte el Bradet, s szomorú csillogást csempészett fűzőld szemébe. Lágy szél borzolta szőkésbarna hajtincseit, az a szél, mely madarakat röptetett. Irigyelte a szabadságukat.

Különösek voltak a fények. A távoli sziklaszirtek felől lebukni készült a Nap, ez a sárga csillag, mely csupán egy a sok közül. A város fényei derengtek a messzeségben, mint valami elmosódott, tarka lámpa fénye, s az égboltra lassan a Tejút sávját rajzolta fel a sötétség. Mintha még sosem látta volna Brad, úgy csodálkozott rá, s a nyári égbolton felfedezhette a Nagy Nyári Háromszög feltűnő csillagait. Csodálattal töltötte el. Hűvös volt a szél, mely némán suttogott sosemvolt szavakat. Most régmúlt emlékek rohanták meg pillanatnyi magányában. Megint, oly sok idő után, eszébe jutottak a gyermekkorának emlékei. És persze Seth szavai is. Oly sokszor idézte már maga elé bűnös anyja életét és halálát. Vajon szerette őt? Ezt a kérdezte önmagától újra és újra. De a válaszok valahol nagyon mélyen bújtak meg, s úgy tűnt, talán elvesztek örökre. Pedig ez fontos volt. Ez az egyetlen ütőkártya Seth kezében. Különösek voltak a fények, s ezt ő is tudta most is és korábban is. Újra és újra ismétlődik minden. A válaszok készen állnak, csupán meg kell lelni őket az útvesztőben. Régen érzett érzések és elveszett pillantások és félmondatok, melyek azonban mégis eleven erővel élnek és formálják a jelent, sőt talán magát a jövőt is. A múlt nem múlik el nyomtalanul. Eszébe jutnak a dolgok, feltámadnak vágyak s érzések, s azon vette észre magát Brad, hogy könny csordul végig az arcán. Vajon miféle könnyek ezek? Meglehet, hogy öröm, talán bánat, vagy valami más. Sötét az éjszaka, s a csillagok valószínűtlen ragyogása ígér hamis ábrándokat. Fényévnyi messzeség.

22. És elbukik Seth

Amint Brad ott bámulta a csillagos eget, Scarlett érkezett meg. Magának követelte volna Bradet, miként Seth-tel megegyezett? Valószínűtlen.

- Szomorú vagy - kezdte Scarlett.
  - Meglehet.
  - És miért?
  - Kísért a múlt - felelte Brad.
  - S szembe nézel vele?
  - Nem nagyon van más választásom...
  - Így szokott ez lenni.
  - Seth világos volt.
  - Amennyiben?
  - Azt mondta, hogy az anyám iránti érzések azok, amelyek ilyenné tették az életem.
  - Ezt mondta Seth?!
  - Igen. S meglehet, igaza van...
  - Hogy érted ezt?
  - Na igen, talán magamtól nem ölnék, de Seth ebből a dühből táplálkozik, mely valahol ott van mélyen elfojtva, s ez az ő nyelvén egyet jelent a sorozatgyilkossággal.
  - Érdekes meglátás - felelte Scarlett.
  - És te hogyan véled ezt?
  - A halál angyalát kérdezed?
  - Ki mást?
  - Igen, én vezettem át őket a túlvilágra... - mondta, majd elhallgatott.
- Brad is hallgatott egy darabig, s tekintetével az égboltot fürkészte.
- Ez a nagy hallgatás nem sok jót jelent - törte meg végül a csendet Scarlett.
  - Számít ez?
  - Nem sokat - válaszolta Scarlett, s magához vonta Bradet.
- Engedte, hogy megcsókolja.

Brad és Scarlett kapcsolata, már ha lehet az ilyesmit annak nevezni, nem indult hétköznapi módon, s a folytatás sem volt az. Még a lezárása sem. Ott akkor ugyanis a Tejút sávjának derengése alatt elbúcsúztak egymástól. No nem végleg, hanem addig, amíg Brad viszont nem látja majd őt életének utolsó eseményeként.

Már reggel volt, mely lassan délelőttbe ment át, de Brad még mindig nem tudta a dolgot kivenni a fejéből. Azután kissé még álmosan nyitott ajtót, amikor Lelkiismeret jelent meg.

- Már hiányoltalak - fogadta Brad.

- Új fordulatot vettek a dolgok.
- Valóban.
- Seth talán vesztett.
- Talán.
- S mi teszi jóvá a sok ártatlan halálát? Ez az üzlet Seth-tel sokba került.
- S meg nem történtté lehet tenni? - kérdezte Brad.
- Ha lehetne, ezt választanád? Nem hiszem - válaszolta meg saját kérdését Lelkiismeret. - Túlságosan ragaszkodsz ehhez az új élethez. Emlékszel még egyáltalán az előzőre? Amikor nem volt sportkocsi, villa és rajongás?!
- Szerinted mit kellene tennem?
- Honnan tudjam én azt,
- Ja, persze, elfelejtettem, hogy te soha semmit sem tudsz. A tanácsaid sem értek túl sokat... - gúnyolódott Brad.
- Mindenesetre ideje lenne lezárni ezt a dolgot Seth-tel.
- Ha az olyan egyszerű lenne. Seth még úgy véli, hogy a hatalmában tart, s még nem vesztett.
- Az más...

Azután Lelkiismeret is elment, mint aki jól végezte dolgát. Persze ez nem volt így, inkább számtalan megválaszolatlan kérdést hagyott maga után. Végül Joana jelent meg.

- Hát te? - csodálkozott Brad.
  - Rosszkor jöttem? - kérdezte a lány.
  - Nem, dehogy! - tiltakozott Brad.
  - Akkor jó.
- Joana belépett, s a nappaliba menve letelepedett az ülőgarnitúrára, akárcsak otthon lenne.
- Miért jöttél?
  - Csak látni akartalak.
  - Furcsa.
  - Hogyan?
  - Vagy talán nem is - javította ki önmagát Brad.
  - És megoldódott már az a bizonyos rejtvény?
  - Ja az. Úgy néz ki, igen.
  - És nem akarod elmondani?
  - Nem igazán.
  - Vagy úgy... Kár.
  - Hidd el, nem olyan fáklyás menet az, mint azt gondolod.
  - Értem.
  - Mihez volna kedved?

- Nem terveztem semmit, Brad - mondta Joana.
- Az meg hogy lehet? Hisz eljöttél ide.
- Igen, de csak úgy hirtelen.
- Hirtelen?
- Igen.
- Valaki a füledbe súgta, hogy ide kell jönnöd?
- Még az is lehet.
- Ez nem vicces.
- Miért?
- A suttogó hangok néha nem a javunkat szolgálják - komorodott el Brad.
- Miből gondolod ezt? - érdeklődött a lány.
- Tapasztalatból.

A lány szeme elkerekedett.

- Tényleg? - csodálkozott.
- Brad nem szólt erre semmit, csak bámult.
- Meglehetősen különös körülötted minden.
  - Lehet - nyugtázta.
  - Szinte semmit sem tudok rólad.
  - Talán nem is baj.
  - Nem szeretnéd, ha megismernék?
  - Egy másik életben igen, de a mostaniban...
  - Egy másik életben? Miért, olyan is van?
  - Bizonyára - mosolyodott el sejtelmesen Brad.
  - Találkozzunk később - javasolta Joana.
  - Mikor?
  - Valamikor este összefuthatnánk ismét...

Brad csak intett a fejével.

Brad valamivel később elindult sétálni egyet. Útja a megszokott volt, a parkon át vezetett, ahol mint mindig, ott meditált a szerzetes. A Nap ezernyi sugarával élénkké tette a szerzetes vörös-sárga ruháját. Fodrainak mélyére árnyékokat rajzolt.

- Megint találkozunk - állapította meg a szerzetes.

Arca a szokásos nyugalmat árasztotta.

- Úgy gondolom, ez nem lehet véletlen - jegyezte meg Brad.
- Bizonyára. Életed fontos állomáshoz érkezett. Most dől el minden.
- Gondolja?

- Bizonyos vagyok benne. Talán egy új élet ígérete köszönt rád. Magad mögött hagytad az előzőt, miként majd ezt is...

Brad elgondolkodott a szavakon, s úgy vélte, lehet bennük igazság. Azután tovább indult, hogy Lelkiismerettel találkozzon. Ez a nap is olyan átlagosnak tűnt számára, pedig egyáltalán nem volt az. Ez a nap jelentőségteljes lesz. Ezt támasztotta alá Lelkiismeret viselkedése is.

- Ma találkozunk utoljára... - kezdte Lelkiismeret.

- Ezt hogy érted? - lepődött meg Brad.

- Úgy, ahogy mondtam.

- De miért?

- Csak nem hiányozni fogok?

- Már kezdtelek megszokni.

- Most meghatódtam.

- Tehát? - kérdezte Brad.

- Majd rá fogsz jönni, s a dolgok szépen a helyükre kerülnek... - mondta titokzatosan.

- És most mihez fogok kezdeni nélküled?!

- Azt hiszem, elleszel. Eddig sem sok hasznomat vetted, legalábbis mindig ezt vágtad a fejemhez.

- De a rejtvényt?!

- A rejtvényt megfejtetted! - jelentette ki Lelkiismeret.

- Azt akarod mondani, eljött az utolsó felvonás? - kérdezte Brad.

- Azt - felelte Lelkiismeret Brad füzöld tekintetét fürkészve.

- Furcsa ezt hallani. És mi lesz a vég?

- Ez még nem dőlt el.

- Jellemző - fortyant fel Brad.

- De már itt kopogtat. Minden azon múlik, hogy hogyan cselekszel.

- Ne persze...

- Remélem, nem szúrod el...

Lelkiismeret még egy darabig ott ült Brad mellett, majd megveregette a vállát, felállt, és távozott. Immáron úgy tűnik, végleg.

A Nap lassan átrohant égi pályáján, s kezdett sötétedni. A fények megváltoztak, s új tónusok színezték át a világ Brad elé táruló képét. Nem volt ezt furcsa, sőt szokatlan sem. Mindig így történt. Híven ahhoz, ahogy megbeszélték, Brad és Joana újra találkozott. Brad talán egy kissé feszült volt, bár ennek igyekezett nem adni jelét.

- Valahogy olyan jó veled - jegyezte meg a lány.

- Miért mondod ezt?

- Hogy tudd.

- Azt hiszem, hogy ezt eddig is tudtam, hiszen másképp nem kerested volna a társaságom - válaszolta Brad.

Még sokáig beszélgettek, s az estéből késő éjszaka lett, amikor Brad felajánlotta, hogy a lakásán folytassák. A fehér sportkocsi keresztülszelte a várost, fényszórói bevilágították a villanegyedhez vezető utat. Megérkeztek. Csند fogadta őket, Rómeó a farkas félig-meddig már szunyókált. Minden olyan különös volt, a gátlások feloldódtak, s valahogy mintha az órák csupán percek lennének. Azután elmosódottá lett a létezés, s Brad azon vette észre magát, hogy a fülébe sutog egy hang, mely egyre erősebb, és egyre követelőzőbb. Seth volt az. Ismét a hatalmába akarta keríteni a fiút, hogy ő uralja immáron végérvényesen.

- Tedd meg! - mondta Seth.

Hangja parancsoló volt.

Álomszerű képek peregtek, és ahogy Brad némiképp feleszmélt, azon vette magát észre, hogy a kezében kést tart. Seth azt akarta, hogy vágja el a lány nyakát. Véreztesse ki őt is, mint egy áldozati állatot, talán még egyszer utoljára, hogy immáron örökre és végérvényesen az övé legyen Brad lelke.

- Nem! - tiltakozott Brad.

Tekintete elgyötört volt.

Seth igyekezett minden erejét összeszedni, hogy felülkerekedjen Brad ellenkezésén. Közel hajolt Bradhez, érezte az illatát, fülébe sutogta a szavakat.

- Talán megbocsátanál olcsó anyádnak.

Brad fejében tisztulni kezdett az az álomvilág, mely eddig foglyul ejtette őt, s amelyeket Seth teremtett.

- Talán igen, talán megbocsátanék... - mondta ki a régen várt szavakat.

- S miért? - kérdezte Seth.

- Mert az neki is jár.

- Eddig nem így voltál ezzel!? - erősködött Seth.

- Ideje, hogy a dolgok változzanak!

Brad a földre ejtette a kezéből a kést.

- Többé nem tudsz becsapni - mondta.

- Azt hiszed, ezzel vége?

- Igen.

- S lemondanál mindenről?

- Csak hazugság volt. Illúzió, aminek drágán mérted az árát.

- Semmi vagy nélkülem! - vágta oda Seth.

- Lehet. Most pedig menj el örökre!

Seth eltűnt. Minden olyan nehézkessé lett, mintha valami álmoság telepedett volna Bradre. Az előbb még tisztán érzékelt mindent, most pedig összefolytak a formák. Amit állandónak hitt, többé nem volt az, ami magától értetődő volt, megkérdőjeleződött, s amit természetesnek vett, elmúlni látszott. Meglehet, hogy bűvös álom szállta meg, feledtető és kijózanító, melyhez foghatót csak akkor érzett, amikor ez az egész kezdődött...

Egy motelszobában ébredt. Reggel volt. Nem volt sem villa, sem sportkocsi. S immáron ki-józanodott, az álom tükre pedig darabokra törött, s többé összeilleszteni soha nem lehet már. Valami felrémlt még, mintha egy előző élet lenne, de olyan messzinek és hihetetlennek tűnt, amint valami középszerű, olcsó kávét kortyolgatott a pultnál. Vége. Ez jutott el a tudatáig. Igen vége, vége mindennek, s ez valóban egy másik élet. A saját élete. Fűzőld szeme azonban különösen csillogott, s szőkésbarna hajtincsei mintha megfakultak volna.

Talán meglehet, hogy azon a reggelen semmi sem számított. Lehet, hogy csak az volt a lényeg, hogy ez egy új élet, s a többi csak részletkérdés. Megindult gyalog a belváros felé, s tudta, hogy az a Brad Reynolds nem létezik többé. Furcsa volt. Azt is lehet mondani, hogy szokatlan, de erre vágyott. Egyre fogyott a távolság, mintha folyton író ceruzák kopnának el, jelekkel teleróva a papírlapokat. Nem számít immáron semmi sem. Csak egy a lényeg, hogy nincs többé Seth. Ezt a nevet még kimondani is oly távoli volt. Leült egy padra, egy lány jött vele szemben. Tekintetük összetalálkozott.

- Szia! - szólította meg a lány. - Ne haragudj, de olyan ismerősnek látszol. Nem találkoztunk már? - kérdezte.

- De, lehet - mondta sejtelmesen Brad.

- A nevem Joana - felelte. - Fantasztikusan zöld a szemed. Tudom, hülyén veszi ki magát, hogy így letámadtalak ezzel. - Most biztosan bolondnak nézel.

- Nem - nyugtatta meg Brad.

- Tudod, ez azért van, mert egy modellügynökségnél dolgozom.

- Modell vagy?

- Nem. Inkább amolyan asszisztens-féle. De van szemem ahhoz, hogy meglássam a szépet.

- És engem annak találsz?

- Mindenképpen! Különleges vagy.

Brad megint csak elmosolyodott.

- Adok egy névjegykártyát. Mindig keresünk új arcokat.

- És?

- Én a helyedben elmennék.

- Válogatásra?

- Arra - felelte a lány.

Indult tovább, és az alakja feloldódott a reggeli forgatagban.

Az élet, vagy talán a sors, néha furcsa játékot űz a halandókkal, s ezt Brad is tudta nagyon jól. Néha elvesztünk dolgokat, azután másutt megtaláljuk őket. Szokatlan szél fújt, talán bántó, de Brad úgy érezte, visszkapott valamit...

Vége!